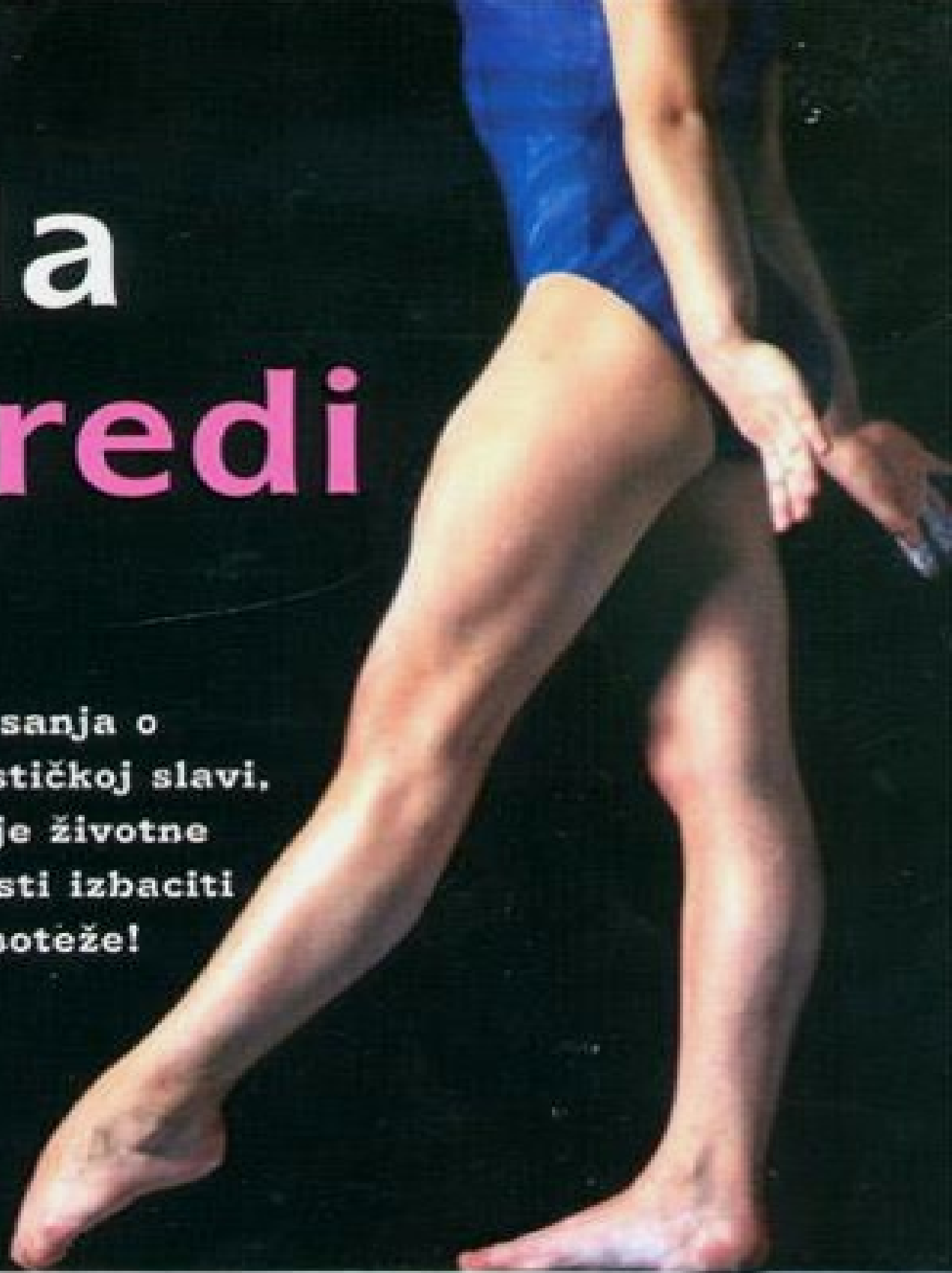

Na gredi

Karla sanja o
gimnastičkoj slavi,
ali će je životne
okolnosti izbaciti
iz ravnoteže!

DONNA KING

Dona King

Na gredi

Naslov originala:
Donna King
Balancing Act

PRVO POGLAVLJE

“Bok, Karla!”

“Vidimo se u ponedjeljak!”

“Već nam nedostaješ!”

Prijatelji Karle Carroll naginjali su se iz školskog autobusa i veselo joj mahali. Ona je krenula prema džipu koji je pripadao rancu Trostruki X.

“Hej!” Dobrodošlica njezina oca koji ju je dočekaao na povratku iz gimnastičkog kampa u Breclenridgeu bila je kratka i odrješita, kao i uvijek. “Baci torbe straga. Idemo odavde.”

“Zdravo, tata. Drago mi je što te vidim, tata. I ti si meni nedostajao, tata”, progundala je Karla.

“Da, da, prestani s tim pametovanjem”, odvratio je Don Carroll penjući se u kabinu i upalivši auto. “Imam brdo posla na rancu. A da malo olabaviš i pomogneš mi, umjesto da me gnjaviš?”

“Oprosti”, rekla je Karla zureći ravno preda se dok je njezin otac skretao s glavne ceste i uputio se niz dobro poznatu blatnjavu cestu prema njihovoj kući. Drndanje - tandrkanje - kotrljanje. Tako se vozilo prema njenom domu. Visoka stabla sekvoje obrublivala su usku cestu. Daleko tamo dolje, u podnožju strme i stjenovite planinske padine, silovito je protjecala bistra i zelena voda nabujale rječice Silverfish.

“Kako je mama?” upitala je.

“Dobro je. Priprema se za veliki događaj sljedećeg tjedna. Imat ćemo dvadeset i tri gosta. Ovoga ih je vikenda bilo samo osamnaest.”

Tandrkanje - tandrkanje. Džip se kretao tik po rubu blatnjave ceste. Iznenada je iz šipražja iskočila srna. Karlin je otac brzo skrenuo prema stijeni, a potom izravnao automobil.

“Prokleta stvorenje!” promrmlijao je.

“Dobila sam nagradu za najbolju gimnastičarku”, spomenula je Karla dok su prolazili uz mjesto Five Mile Post. A to je, budući da su se natjecali gimnastičari iz cijeloga Colorada, bio priličan uspjeh. “Do kraja tjedna moram poraditi na najtežim elementima svoje vježbe.”

Don Carroll je krajičkom oka pogledao svoju kćer.

“Nemoj da ti na pamet padnu neke lude ideje”, upozorio ju je. “Mama i ja si ne možemo priuštiti da te svako toliko puštamo u gimnastički kamp niti da plaćamo tvoj trening i točka.”

“To nisam ni pitala.”

“I nemoj.”

Dobrodošla kući, Karla. Stvarno smo ponosni na tebe. Šutjela je i zamišljala priželjkivanu reakciju roditelja. Oduvijek smo znali da si rođena za uzgoj konja, a sad se ispostavilo da si iznimno nadarena i za gimnastiku!

Joj, gluposti! rekla bi ona skromno u jednom drugom, imaginarnom, ružičastom svijetu. Nije to ništa!

Možda i nisi za neke stvari, rekao bi njezin otac uz ljubazan osmijeh. Ali, draga moja, nema ti premca kad je riječ o sportu!

“Doveo sam onu dvogodišnju riđanku iz Marshy Meadowa”, rekao joj je otac umjesto toga. “Mislim da je spremna za trening.”

Karla je znala na koje ždrijebe misli - ona je bila tamo kad se oždrijebilo, kad je kobila imala velike poteškoće. Pozvali su veterinara, ali je kobila svejedno uginula. Karla je svojim vlastitim rukama izvukla ždrijebe i dala mu ime Diamond. Znala je i da tatin način poučavanja mladih konja uključuje neke prilično grube metode.

“Ja ću to učiniti”, brzo je rekla.

Na vidiku se pojavio ranč Trostruki X smješten u dolini, s velikim pašnjacima koji su se prostirali uz rječicu. Kolibe za goste nalazile su se na stjenovitim padinama. Njihova se kuća uzdizala na zelenoj livadi.

“U redu”, složio se Don. “Nadgledat ćemo te Ben i ja. Sutra je subota. Odvedi Diamond u tor prije doručka.”

“Ali...” Subota je bila dan za Karlin gimnastički trening u Springsu. Otac je to dobro znao. Ali ona je cijeli tjedan bila u Breckenridgeu. Ipak, bolje da ne navaljuje. “U redu”, složila se. “Prva stvar sutra ujutro. Bit ću tamo.”

“Lijepa je”, primijetio je Lee dok je Karla radila s Diamond u toru. “Sviđa mi se bijela zvijezda na njezinu čelu.”

Kao novopridošli radnik na rancu, Lee je izvukao deblji kraj te je bio na nogama od rane zore. Već je doveo konje s pašnjaka i osedlao ih

da budu spremni kicošima za jahanje. Sad je sjedio na ogradi i promatrao kako Karla radi.

Karla je vukla uže po tlu, tik uz stražnji dio tijela mlade ždrjebice. To ju je nagnalo u galop. Trčala je uzdignute glave dok joj se griva vijorila na vjetru. Držala se ruba okruglog tora, bježeći pred konopcem.

“Čekam da spusti glavu”, objasnila je Karla. “Tada će prestati trčati i okrenuti se prema meni. Gledaj, upravo sada to radi.”

Diamond je usporila u kas i spustila glavu.

“Trči već prilično dugo. Sad se umorila i misli: ‘U redu, šefice, što sad želiš od mene?’ Drugim riječima, pokorava mi se.”

“Lijepo!” Lee je pažljivo promatrao. “Mogu li i ja pokušati?”

“Naravno. Nagnaj je da trči u suprotnome smjeru.”

Karla mu je dodala konopac, a zatim se popela na ogradu.

“Moj tata im obično zaveže vreću na stražnjem dijelu i tako ih nagna u trk. No od toga se strašno preplaše. Ja više volim ovaj način.”

Pogledala je na svoj sat kad je mladi radnik preuzeo posao. Osam i trideset. Preskočila je doručak i već više od sat vremena radila s Diamond, što je značilo da bi sada mogla završiti i još uvijek stići na trening u Springs.

“Tko jutros vozi u grad?” upitala je Leeja.

On je pomicao konopac oko ždrjebičinih kopita i tako je nagnao u galop po tom.

“Ja”, rekao joj je. “Moram ići do veterinara i uzeti antibiotike.”

Karla je kimnula glavom.

“Možeš li me povesti?”

“Naravno.” Lee je prestao raditi s konopcem kad je vidio da je ždrjebica sagnula glavu. “Polako! Dobra cura!”

“Kad krećeš?”

“U devet. Ako ti treba vremena da se spremiš, ja ću ovdje završiti sa ždrjebicom.”

“Hvala ti, Lee. Karla je odmah zgrabila priliku. “Možeš li je uvesti u konjušnicu s kobilama i ždrijepcima i dati joj malo zobi? Vidimo se za pola sata!”

Imala je trideset minuta da se istušira, obuče druge traperice i majicu, uzme triko i namaže si kruh s maslacem od kikirikija koji će

pojesti dok se budu vozili u grad.

“Koliko si dugo radila sa ždrjebicom?” upitala je njezina majka, ulazeći u kuhinju upravo u trenutku kad je Karla mazala maslac po kruhu.

Beth Carroll je bila ista kao i njezin suprug - škrta na zagrljajima i ohrabrenjima, bogata na šutnji. Bila je niska i mršava, s borama na licu koje su kazivale da veći dio života provodi na suncu i vjetru. I nosila je pravu kaubojsku odjeću - čizme, traperice i kariranu košulju. Duga i tamna kosa bila joj je zavezana u rep.

“Sat ili više”, odgovorila je Karla. “Izvršno joj ide. Sljedeći ću je put pokušati osedlati.”

“Dobro učinjeno”, tiho je rekla Beth. Zamijetila je Karlinu gimnastičku torbu na kuhinjskome podu i namrštila se. Karla se zgrbila, čekajući na majčin komentar. “Nadala sam se da ćeš jutros biti tu i pomoći mi oko koliba.”

“Učinit ću to kad se vratim”, obećala je Karla. “Moram ići jer sam obećala Loreni da ću joj ispričati sve što se dogodilo u gimnastičkom kampu.”

Beth je stisnula usnice i glasno udahnula zrak.

“Život nam nije bio baš lagodan dok si bila odsutna. Trebala nam je tvoja pomoć.”

Kako učiniti da se djevojka osjeća krivom? Njezini bi roditelji o toj temi mogli napisati cijelu knjigu.

“Ne diraj kolibe. Ja ću ih očistiti”, opet je obećala i brzo zgrabila svoju torbu da je majka ne bi spriječila. “Odvest će me Lee - čeka me, moram ići!”

Danas se Lorena, trenerica gimnastike, usredotočila na preskok.

“Odskočite s te odskočne daske kao da ćete se lansirati u svemir!” rekla je svojim učenicama. “To mora biti eksplozivno od samog početka. Bum — na dasku i gore punim pogonom koji ste dobili!”

Karla je radila na svojoj specijalnosti - preskok s pretklonom i jednim i pol spiralnim okretom. Odskočna ju je daska trebala odbaciti na stol da napravi premet na rukama, a potom će se opet odbaciti u visokom luku, leteći što više i brže, kako bi imala vremena izvesti pretklon i spiralne okrete.

“Karla, ti si sljedeća!” povikala je Lorena. “Ovaj se put dočekaj na mjestu - bez suvišnih koraka!”

Karla se uspravila u svoj svojoj visini i duboko udahнула. Zalet je započela laganim trkom te ubrzo prešla u sprint. Ispred nje je bila odskočna daska i stol. Iza njih, mekane stručnjače za doskok. Lorena je stajala sa strane i budno promatrala pokret svakog mišića na tijelu svojih gimnastičarki. Nikad joj ništa ne bi promaklo.

Karla je svoju dugu i valovitu kosu čvrsto svezala u konjski rep koji je sada poskakivao s jedne strane na drugu dok je trčala prema dasci. Bum! Stopalima je snažno nagazila na dasku i odskočila u zrak. Napravila je savršen premet na stolu, poletjela u zrak, savila se u sklopku, napravila spiralni okret i dočekala s obje noge na strunjači. Nikakvih suvišnih koraka ni posrtanja.

“Savršeno!” viknula je Lorena. “Gina, ti si na redu!”

Super! Pomislila je Karla. Otrčala je natrag u red. Zapravo, sto posto super!

Voljela je jahanje - na konjskim je leđima provela ugodne trenutke. Brzina je bila ono što joj je išlo, kao i ravnoteža i spretnost, potrebni da bi se bio dobar jahač. Zatim je tu bio zvuk konjskog topota po zelenim livadama, srušena stabla koja je trebalo preskočiti, skretanje, savijanje i prigibanje da se izbjegnu niske grane stabala. Sve je to bilo divno.

Ali uzbuđenje koje bi osjetila kad bi skočila na odskočnu dasku i odbacila se na stol, letenje kroz zrak i usavršavanje sklopke ili vijka, kad ovisiš samo o sebi, samo o svojim mišićima, kostima i odlučnosti - e, to je bilo nešto drugo.

Karla je stajala u redu, duboko disala i u mislima prolazila kroz svaki pokret svoga idućeg skoka.

“Dobro učinjeno, Gina. Dobra visina. Dobar preskok. Tanya, ti si sljedeća. Pazi na zalet. Ajmo, djevojke, usredotočite se. Pripremite se i idemo!”

Ništa se s time ne može usporediti! Pomislila je Karla. Dala bih sve jahanje ovoga svijeta za gredu, dvovisinski razboj, preskok preko konja i parter!

DRUGO POGLAVLJE

“U redu je, navikla sam na teške poslove”, rekla je Karla Leeju.

Bila je nedjelja ujutro. Zatekao ju je kako podiže bale sijena u tovarni dio džipa i ponudio joj svoju pomoć.

“Uostalom, zar ti nemaš svoga posla?” upitala ga je uz cerekanje.

Kimnuo je glavom.

“Aha - da ti pomognem napuniti hranilišta sijenom. Donova naredba.”

“Oh!” široko se osmjehnula. “U tom slučaju ti ih podiži, a ja ću ih slagati.”

Skočivši brzo na tovarni prostor, uzimala je bale koje joj je dodavao Lee i slagala ih jednu na drugu. Kad su završili s poslom, popela se preko sijena i uvukla u kabinu te sjela pored Leeja koji je upalio motor.

“Drži se!” povikao je.

“Ajoj!” viknula je, čvrsto se držeći dok je Lee vozio prastari džip iz štaglja na pašnjake. “Što je ovo - utrka Indy 500?” Trideset je konja galopom došlo na mjesto gdje su dijelili sijeno. Sivci, riđani i vranici gurali su se da što prije dobiju hranu. Pohlepno su žvakali dok su Karla i Lee punili metalna hranilišta sijenom.

“Onda, Lee - gdje je tvoj dom?” upitala je Karla dok su se vraćali praznim džipom u štagalj.

“U Chicagu. Došao sam ovamo na godinu dana kako bih bio s tatom prije nego što odem u koledž.”

Karla je trenutak razmišljala, dok nije probavila informaciju.

“Znači, tvoj tata živi ovdje u Coloradu, a mama u Chicagu?”

Potvrdno je kimnuo.

“Ja sam ti gradski dečko. Mama i tata su se razišli kad mi je bilo šest godina. Tata je neko vrijeme lutao naokolo, a potom se skrasio ovdje.”

“Gdje točno?” Pomislila je kako je Lee super - ozbiljan, ljubazan i pomalo sramežljiv, što joj se sviđalo.

“U Springsu. Odvezem se u grad da ga posjetim kad imam slobodan dan.”

“I kako se gradskome dečku sviđa raditi na ranču?”

Lee je malo razmislio.

“Volim raditi s konjima.”

“Ali ne i s ljudima?” nagađala je. Nacerio se i pognuo glavu. “Nisam to nikad rekao. A što je s tobom, Karla? Sviđa li se tebi kaubojski život?”

Zastala je.

“Isto kao i tebi. Životinje su super. No dosta o tomu, moram ići očistiti kolibe.” Izašavši iz džipa, okrenula se k Leeju. “Poslije ću opet raditi s Diamond u toru. Dođi i pomogni mi ako budeš imao vremena.”

“Volio bih to”, tiho je rekao. “No Don mi je rekao da popodne moram voditi djecu po dječjoj jahaćoj stazi. Žao mi je.”

“Nema problema - vidimo se.” Karla se uputila u praonicu po čiste plahte. Morala je očistiti šest koliba i namjestiti petnaest kreveta prije dolaska novih gostiju u tri sata. Nakon toga je morala vježbati s Diamond. A nakon toga je morala učiti i nadoknaditi sve gradivo koje je propustila za svoga boravka u gimnastičkom kampu. Uzdahnula je. Katkad jednostavno dan nije imao dovoljno sati.

U pet i pol nazvala ju je Tanya.

“Hej, Karla! Možeš li ikako večeras doći u grad? Lorena je javila da će održati dodatni trening.”

“Nema šanse!” rekla je Karla zureći u svoj stol pretrpan školskim knjigama. “Imamo dvadeset i tri nova gosta i cijelo poslijepodne namještam krevete. Još nisam ni započela zadaću iz matematike. Ovdje je prava ludnica.”

“Sirotice”, suosjećajno je rekla njezina prijateljica.

Karla je pogledala kroz prozor svoje sobe. Ugledala je kako Lee i njezin otac toware još sijena na džip. Vidjela je konje kako pasu po livadi i planine koje se nadvisuju nad dolinom. U daljini se pod ružičastim suncem na zalazu svjetlucalo jezero Sawtooth.

“Da, težak je život”, rekla je pola u šali, pola zaozbiljno. “Znaš, Tanya, nešto posve sigurno znam - sutra ću doći u školu da se malo odmorim!”

Svanuo je ponedjeljak, a škola je bila škola - uvijek ista.

“Karla Carroll, htjela bih vidjeti tvoju zadaću iz matematike. Molim da mi je sutra ujutro čim prije doneseš.”

“...Karla, moraš popraviti ocjenu iz povijesti. Sigurna sam da to možeš ako se samo malo potrudiš.”

“... Hej, Karla. Idemo na tenis?” Nastava je završila. Karla i Tanya pripremale su se na vožnju biciklom na drugi kraj grada u gimnastičku dvoranu.

“Oprosti, Matt, ali večeras imam gimnastiku. Možda sutra”, odvratila je. Matt je stvarno bio sladak, ali što se tiče Karle, gimnastika je uvijek dolazila na prvo mjesto.

Odvezle su se biciklima iz školskog dvorišta i prešle parkiralište obližnjega trgovačkog centra. Vozeći se prečicom, stigle su do gimnastičke dvorane u isto vrijeme kad i njihova prijateljica Gina i nova djevojka imenom Martha. Sve su ušle u svlačionicu, čavrljajući o predstojećem treningu.

“Lorena želi da danas radimo na gredi”, rekla im je Tanya.

Gina je zastenjala.

“Želi da radim na svome raznožnom poskoku, a ja baš nisam u formi za to. Iskrenula sam gležanj.”

“Onda joj to i reci”, rekla je Karla. “Lorena nije čudovište. Shvatit će.”

Neke su se djevojke bojale trenerice, ali ne i Karla. Dakako, Lorena je izgledala grubo i imala je glas poput časnika u vojsci. I jedva da se ikad smiješila. No Karla je znala da je to samo vanjština - Lorena je samo htjela da iskoriste sav svoj potencijal kao gimnastičarke.

“Ne mogu joj reći. Reći će mi da se samo izvlačim, osobito zato što nam uskoro predstoji međudržavno natjecanje u Denveru”, uzdahnula je Gina. Omotala je svoj bolni gležanj i krenula za ostalima u gimnastičku dvoranu.

“Lorena izgleda tako okrutno!” promrmljala je Martha Karli, držeći se na začelju. Vidjela je trenericu kako izdaje naredbe skupini djevojaka koje su stigle prije njih.

“Hoću da date sve od sebe, da malo više forsirate svoja tijela”, ponavljala je trenerica svojim grubim glasom. “Znam da je greda široka samo deset centimetara, ali vi se na njoj morate kretati kao da radite vježbu u parteru. Morate pokazati samopouzdanje tamo gore.”

“Vidjet ćeš da nije okrutna kad je malo bolje upoznaš”, Karla je uz osmijeh rekla Marthi. “Dođi, nemoj se bojati.”

Lorena se okrenula da ih pozdravi.

“Hej, djevojke, dođite! Pridružite nam se! Gina, što je s tobom?”

“Ništa. Sve je u redu.”

Lorena je pomno proučavala Ginu.

“Šepaš. Što se dogodilo?”

“Vidiš, primijeti i najmanju sitnicu!” rekla je Karla novoj djevojci.

“Iskrenula sam gležanj kad sam igrala košarku”, priznala je Gina.

Lorena je kimnula glavom.

“U redu, onda ovu vježbu nemoj raditi. Radi na pretklonima i jačaj gornji dio tijela, ali nemoj naprezati taj gležanj dok ti ga ne pogleda fizioterapeut. Zapravo, Rick je trenutačno u sobi za preglede pa odmah otiđi tamo!”

“Greda - oko pet metara dugo drvo prekriveno kožom, metar i trideset centimetara iznad tla i devedeset sekundi da zadivite suce. Teška je to disciplina, ali je morate svladati ako želite na međudržavno natjecanje.”

Pustite me na gredu, čim prije! pomislila je Karla dok je Lorena govorila.

“Tanya, kad budeš danas izvodila svoju vježbu, želim da se usredotočiš na to da pokriješ cijelu dužinu grede. Izgubit ćeš bodove ako to ne učiniš. Martha, ti se popni prva i pokaži nam što znaš. Je li to u redu?”

Tjeskobno kimnuvši glavom, Martha je stupila naprijed. Skočivši na gredu, uspravila je svoje sitno tijelo, balansirajući na jednoj mršavoj nozi i polagano prešla u vagu. Potom se nagnula unatrag, savila leđa u luk i napravila salto unatrag, nakon čega je zauzela početni stav i okrenula se na jastučiću stopala koji ju je izbacio iz ravnoteže pa se malo zanjihala.

Lorena je hitro koraknula naprijed da je uhvati ako padne.

“Sve u redu?”

Martha je kimnula glavom, duboko udahнула i potom napravila graciozni mačji poskok.

“Stvarno ima petlje”, rekla je Tanya Karli. “Što misliš, koliko ima godina? Mlađa je od nas - možda jedanaest?”

Karla je kimnula. Pustite me na gredu! Jedva čekajući da započne, u mislima je prolazila kroz svaki dio svoje vježbe na gredi — kroz mačje poskoke, okrete na jastučićima stopala, valovito pomicanje cijeloga tijela, premet unatrag na rukama i potom salta unatrag.

A danas je namjeravala uključiti još jedan okret za 360 stupnjeva na kojemu je radila u gimnastičkom kampu. Bit će to pravi izazov - uvrstiti ga u vježbu od 90 sekundi, a da se uklapa s ostalim elementima i da vježba skladno teče.

“U redu, dobro!” rekla je Lorena Marthi kad je skočila s grede i bez daha čekala njezinu ocjenu. “Martha, ovo je prilično zahtjevna vježba — moramo zajedno poraditi na mnogo toga.”

Njezino se dječje lice ozarilo od olakšanja. Kimnula je glavom i uputila se natrag u red.

“U redu, Karla. Vidim da si malo nestrpljiva”, rekla je Lorena i pokazala joj rukom prema gredi. “Izvoli!”

Ja sam na redu! Evo prilike da to napravim kako treba! Neka ovo bude savršeno!

Karla je uzela zalet i skočila na gredu. Dočekala se savršeno i u trenutku kad je pod bosim stopalima osjetila hladnu i glatku površinu, osjećala se kao kod kuće. Poput hodača na žici ispružila je ruke i potom ih digla visoko iznad glave. Napadni gredu! pomislila je. Nemoj pokazivati strah. Zamisli da izvodiš vježbu u parteru.

Savila se naprijed u polagani stoj na rukama i potom se prebacila u brzi salto, savivši glavu uz stopala. Nakon toga je okrenula gornji dio tijela za 180 stupnjeva te izvela sunožni poskok koji nije bio dovoljno visok, da bi se potom premetnula u niz od više zvijezda za redom.

Imaj povjerenja u sebe! govorila je samoj sebi. Zaboravi na slabo izvedeni sunožni poskok, usredotoči se na novi okret za 360 stupnjeva. Gledaj naprijed!

Nastavila je s vježbom, napinjući svaku tetivu u svome tijelu, savijajući svaki mišić. Savij se, okreni, drži ravnotežu. Poskoči, dočekaj se i okreni. Sve što je ovdje radila imalo je veze s ravnotežom. Uspjela se okrenuti za 360 stupnjeva, ali se morala požuriti sa srednjim dijelom svoje vježbe, svjesna da sekunde otkucavaju.

I napokon se vježba približavala kraju te ju je završila saltom naprijed i špagom. Sigurno se dočekala na gredi, držeći glavu

zabačenu unatrag i ispruživši ruke iznad glave.

“Dobro napravljeno.” Lorenini su komentari uvijek dolazili s “ali” i Karla je čekala da nastavi. “Nisam sigurna za onaj dodatni okret. Razmislit ću malo.”

Što je stroga! Karla je zaškrgutala zubima i kimnula glavom. Trenerica je imala trideset godina iskustva. Lorena je već sve vidjela i sve i sama napravila - natjecala se čak i na Olimpijskim igrama.

“U redu. Tanya, ti si na redu!”

“Kako ti je išlo?” upitala je Gina Karlu na kraju treninga. Ona je još uvijek bila u sobi za preglede s fizioterapeutom koji se bavio njezinim gležnjem.

“Prilično dobro, osim sunožnog poskoka. Taj nije bio stopostotno dobar.”

Gina se nacerila.

“Što si ti, Gospođica Savršena?”

“Reci to mome učitelju matematike!” nasmijala se Karla. Ostala je stajati tamo neko vrijeme i promatrala kako fizioterapeut lagano naginje i savija Ginin ozlijeđeni gležanj. On je bio novajlija u dvorani - svježije obrijan, sjedokos, ali još uvijek vitak. Nosio je crnu majicu i donji dio trenirke.

“Kako ti je gležanj?” upitala je Ginu. “Boli, ali nije strašno. Rick kaže da moram mirovati tjedan dana, što je samo gubitak vremena.”

“Najmanje tjedan dana”, naglasio je fizioterapeut ozbiljna pogleda. “Vidimo se opet u srijedu.” Rukom je pokazao Gini da obuče cipele.

“Hej, Rick, ovo je Karla Carroll”, upoznala ih je Gina. “Ona je ovdje najbolja gimnastičarka.”

“Zdravo, Karla”, rekao je Rick, okrenuvši se prema njoj. Bacao je iskorištene ručnike u košaru za rublje.

“Rick nije od previše riječi”, objasnila joj je Gina kad su njih dvije izašle iz prostorije. “Ja sam uspjela iz njega iscijediti samo pedesetak riječi za sve vrijeme što sam ovdje, a od toga je četrdeset njih bilo gundanje.”

Karla se nasmiješila.

“Hej, došla sam ti ponuditi vožnju kući. Lee će doći po mene pa možemo i tebe odvesti.”

“Oh, Lee!” zasmijuljila se Gina. “Je li to onaj momak koji te je prošli vikend odvezao u grad?”

“On je novi radnik moga tate.” Karla je pocrvenjela, ne želeći razglabati o njegovu dobrom izgledu. “On radi sve one poslove koje nitko ne voli, na primjer, dolazi u grad da me pokupi.”

“Aha, a još je i sladak!” uporno je nastavljala Gina.

“A ti ćeš pješačiti kući ako me ne prestaneš zezati.” Karla je na parkiralištu tražila džip s ranca Trostruki X. Ugledala je prašnjavu smeđu olupinu, ali u njoj nije bilo vozača. “Kamo je Lee mogao otići?”

“Eno ga tamo.” Gina je pokazala preko njezina ramena prema izlazu iz dvorane. “Ono je on, zar ne?”

Držeći ruke u džepovima, Lee se naslanjao na dovratnik i bio udubljen u razgovor s Rickom, fizioterapeutom od malo riječi.

Živahno su razgovarali. Lee je stalno nešto zapitkivao, a stariji se čovjek smijao. Rick je ispružio dlanove i slegnuo ramenima, kao da kaže “ne pitaj mene”.

Kako to da Lee razgovara s Rickom? čudila se Karla.

“Poznaju li se njih dvojica?” upitala je Gina.

“Ne znam.” Karla je promatrala kako se Lee iznenada okrenuo i uputio prema njima preko parkirališta.

“Hej, cure”, rekao je stidljivo kimnuvši glavom.

“Lee, možemo li odvesti Ginu u Redwood Park? To nam je usput.”

“Naravno”, odvratio je. Činilo se da nije voljan razgovarati kad su se Gina i Karla smjestile u kabini.

“Dakle, što Lorena namjerava u srijedu?” upitala je Gina. “Razboj ili parter?”

“Parter”, odgovorila je Karla, zavalivši se u svoje sjedalo i vezujući sigurnosni pojas.

“Šteta. Na razboju bih mogla raditi, čak i s ovakvim gležnjem.” I Gina je, kao i Karla, strašno voljela treninge. “Sad se čini da ću sasvim zaostati u treniranju. Možda ipak neću sudjelovati na međudržavnom natjecanju.”

“Hoćeš, hoćeš”, rekla je Karla. “Obje ćemo!”

“Ti hoćeš, sigurna sam da hoćeš!” uzdahnula je Gina, odmaknuvši svoju kratku crnu kosu s čela. “Kao što sam maloprije rekla Ricku, ti si najbolja gimnastičarka do šesnaest godina u cijelome Springsu - vjerojatno i u Denveru.”

Leejevo se lice namrštilo na spominjanje imena fizioterapeuta, ali nije ništa rekao, samo je nastavio dalje voziti bez riječi.

A Gina je nastavila čavrljati.

“Karla, rekla sam Ricku da bi te trebao pogledati.” Karla je slegnula ramenima. Prvi je put zamijetila da je Leeju neugodno slušati njihov razgovor. Odlučila je da će biti izravna kao i uvijek. “Hej, Lee, nisam znala da poznaješ Ricka dok vas nisam vidjela kako razgovarate!”

Lee je slegnuo ramenima i skrenuo na cestu za Redwood Park.

“Stani ovdje. To je moja kuća!” povikala je Gina. Otvorila je vrata i iskočila iz kabine.

“Pazi na gležanj!” viknula je Karla.

“Jo!”

“Prekasno!”

“Vidimo se sutra”, rekla je Gina, mahnula im i udaljila se šepajući.

Lee je okrenuo džip na prilazu kuće. Ubrzo su opet bili na cesti.

“Dakle, odakle ga poznaješ?” ustrajala je Karla.

“Koga?” Lee je namjestio retrovizor.

“Znaš koga”, rekla je Karla. “Ricka!”

“Poznajem ga”, priznao je Lee, ubrzavajući po obali uz rijeku. Cesta se pred njima strmo uzdizala u planine čiji su vrhovi bili prekriveni snijegom.

“Odakle?” Izvlačiti činjenice iz Leeja bilo je isto kao izvlačiti meso iz ljuštore morskog puža. “Rick je tek počeo raditi u gimnastičkom klubu. Dakle, što vas povezuje?”

Lee je pogledao sa strane i suzio svoje plave oči, odlučivši da će napokon zadovoljiti Karlinu znatiželju.

“Povezuje nas to što je Rick Scottsdale - moj otac.”

“Tvoj otac!” ponovila je.

Lee je kimnuo glavom.

“Aha. Je li ti to dovoljno precizno?”

TREĆE POGLAVLJE

Lee i Rick Scottsdale - ovo je očito bila osjetljiva tema pa ju je Karla izbjegavala kad je idućeg jutra rano ustala da vježba s Diamond u toru.

“Želiš li gledati kako radim na zbližavanju?” upitala je Leeja kad ga je ugledala kako u koralu osedlava konje.

Na trijemu spremišta Karlin otac i glavni nadglednik Ben Adams kredom su ispisivali imena gostiju pored imena konja - Jennie Foster do Gunsmokea, Art Foster do Forresta Gumpa i tako dalje redom. Spremali su se izvesti goste na jahanje pa je Lee pripremao konje.

“Svratit ću čim završim s ovim”, obećao je Lee.

I tako je Karla povelala ždrjebicu u tor i skinula joj uzde. Nagnala ju je u galop uz ogradu i čekala da spusti glavu.

“Dobra cura”, mrmljala je Karla. “Brzo učiš.”

Ždrjebičina se glava ubrzo pognula. Tada se okrenula prema Karli, čekajući na njezin sljedeći potez.

Karla je strpljivo stajala, pazeći da ne pogleda konja u oči i čekajući da joj se ždrjebica sama približi.

Diamond je dugo i uporno zurila u nepomičan lik na sredini tora. Trznula je ušima, pomirisala zrak i potom oprezno koraknula prema Karli.

Krajičkom oka Karla je zamijetila oca i Bena koji su došli do ograde i promatrali je, ali nije ni na sekundu skretala pažnju sa ždrjebice. Dođi, Diamond, neću te povrijediti! pomislila je. Možeš mi vjerovati, obećavam ti!

Možda se ždrjebica sjetila onoga dana kad ju je Karla svojim rukama izvukla iz majčine utrobe i brinula se za nju kad joj je majka uginula. U svakom slučaju, lagano je krenula naprijed ispružena vrata i drhtavih nozdrva.

“Dobra cura!” rekla je Karla.

Diamond je još samo korak dijelio od Karle i svakoga je trenutka bila sve odvažnija. Kad je Karla polako podigla ruku, na trenutak se preplašila, ali je ipak ostala mirno stajati kad je Karla ispružila ruku da je pogladi.

“Polako, curo. Tako si dobra. Samo ću pričvrstiti ovaj povodac - znaš što je to, već si ga i prije nosila. Da, dobra cura!” Kad je stavila povodac i kad ju je ždrjebica gurnula njuškom, Karla je znala da je njezin današnji posao obavljen. Uspjela se zblížiti s Diamond.

“Izvršno napravljeno!” doviknuo je Lee s ograde. Zajedno je s druga dva muškarca promatrao je kako Karla radi s Diamond.

“Da ne povjeruješ!”, promrmljao je Don Carroll kad je krenuo zajedno s Benom. “Karlina nova metoda traje predugo. Ja sam uvijek za dobru staru tehniku s vrećom - zaveži im vreću na stražnji dio i tjeraj ih da trče dok ne padnu na tlo od iscrpljenosti. I onda im jednostavno stavi sedlo.”

“Aha, tata, baš ti hvala!” Karla je stajala tik do njega. “To uopće nije moderno!”

“Ja sam zadivljen”, ubacio se Lee. “Sjećam se kad je Karla –,
Don ga je prekinuo:

“Da, da, izvršno, ali ti lijepo idi u spremište pa tamo ostani zadivljen. Tamo su ti uzde koje treba očistiti prije nego što dođu gosti.”

Rad s Diamond, odupiranje ocu, vožnja u grad, nastava i potom opet povratak kući da obavi još poslova na rancu - tako su izgledali Karlini ponedjeljak i utorak.

“To što me svako toliko voziš u grad ne spada u tvoje redovite dužnosti”, rekla je Leeju u srijedu ujutro. “Ova vožnja ti se već sigurno popela navrh glave.”

“U redu je”, rekao joj je Lee. “Uostalom, danas imam slobodan dan. Ostat ću u gradu i malo lunjati.”

“Sa svojim ocem?” upitala je. Otvorila je usta i pitanje je samo kliznulo, bez razmišljanja. Zaboravila si, ovo je osjetljiva tema.

“Možda”, progundao je. “Moram obaviti neke poslove. Možda ću ići i u kino.”

“Ali ćeš me odvesti kući nakon treninga gimnastike?” provjeravala je Karla. “Završavam u 18.30. Je li to u redu?”

Lee je zaustavio automobil ispred školskih vrata.

“Vidimo se tada”, rekao je. “Želim ti ugodan dan.”

“Neće mi biti ugodan!” uvjerenom je rekla. “Sve dok ne budem u parteru!”

Za Karlu je vježba u parteru bila najvažnija - to je bio vrhunac, mjesto na kojemu se sve spajalo. U parteru je mogla plesati - stvarno plesati. Mogla je biti akrobat. Mogla je biti ono što jest!

Započela je njezina glazba. Viole su gudile i trzale kad je Karla krenula u dijagonalu s nizom premeta kombiniranih s jelenjim skokovima i okretima na jastučiću stopala. Bili su to brzi i srednje teški pokreti za uzimanje zaleta.

U gimnastičku dvoranu došao je i Rick Scottsdale i zajedno s Lorenom promatrao Karlinu vježbu.

“Energična je”, rekao je. “Ima dobar osjećaj za ritam.”

Karla se zaustavila na samom rubu partera, ispruživši obje ruke visoko u zrak. Glazba je nastavila brzim tempom pa je prešla u valovito pomicanje tijela, a potom u niz brzih koraka za poluotvoreni i poluzatvoreni salto, napravivši poluokret na svakome kolutu - potom dolje u plie kad je glazba usporila i duboki zvuk violončela preuzeo melodiju violina - polagano i graciozno podizanje na jastučić stopala, još jedan okret na jastučiću stopala i polagani prijelaz iz stojećeg stava u stoj na rukama te hod kroz zrak jer su njezine ruke preuzele težinu tijela.

“Karla je veoma gipka”, rekla je Lorena. “I snažna. Ima izvrsnu kontrolu pokreta. Posve sigurno, ima sve što je potrebno.”

Karlin vrhunac vježbe još se uvijek gradio; kretala se nisko po parteru, čekajući na uzvišene tonove violina. Sad tri spojena salta - gore, savij glavu preko stopala, okreni se - još jednom i još jednom! Savij se i okreni na ovu stranu! Savij se i okreni! Napravila je zalet za trostruki salto - njezin vrhunac vježbe - ubrzala što više da može tijelo triput okrenuti u zraku, hitnula se, okrenula i savršeno se dočekala, bez ikakva teturanja.

“Odvažno”, rekao je Rick Loreni. “Ova cura ima petlje.”

Privodeći vježbu kraju, okrećući se i saginjući, napravila je nekoliko poskoka i pirueta i završila s raznožnim skokom, dočekavši se potom na koljena i držeći ispružene ruke u zraku.

Bez daha, smiješeći se - slobodna!

Rick je samo kimnuo glavom i otišao u svoju sobu za preglede.

Nakon treninga Lorena je zagrlila Karlu.

“Jesi li večeras zamijetila kakve greške u svojoj vježbi?” upitala ju je.

“Nisam - ne u izvedbi. I ritam mi je bio dobar.” Karla je zakopčala patent na jakni i gurnula noge u svoje radne hlače. “Kako se vama činilo? Jeste li vi zamijetili nešto?”

“Ja? Ne, nisam”, polako je rekla Lorena, kao da joj je toga časa sinula neka ideja. “Bi li voljela čuti i neko stručno mišljenje?” Karla se nasmiješila. “Stručnjak ste vi, Lorena, zar ne?”

“No, dobro, dobro - mišljenje još jednog stručnjaka. Ako želiš, možeš poći sa mnom.”

“Vodite me.”

Još uvijek zbunjena, Karla je slijedila svoju trenericu iz gimnastičke dvorane. Prošle su pokraj prostorije s tuševima, duž hodnika zakrčenog spravama i utezima, sve do sobe za preglede.

Lorena je pokucala na vrata.

“Rick, možemo li ući?”

Nekoliko se trenutaka ništa nije čulo, a potom je fizioterapeut otvorio vrata. Nije ih pustio da uđu, već je ostao stajati na vratima.

“Što je, Lorena? Imam posla, moram napisati zapisnik.”

“Rick, ovo neće dugo trajati. Znam da si imao primjedbe na Karlinu vježbu dok smo je promatrali. Možeš li joj dati neki savjet?”

Karla nije mogla suspregnuti mrštenje.

Što bi to Rick Scottsdale mogao znati o ženskoj gimnastici, a da to ne zna i Lorena?

Lice fizioterapeuta bilo je bezizražajno. Tanke su mu usnice bile stisnute u ravnu crtu dok je modrim očima zurio u pod.

“Lorena, ne treba ti moj savjet”, promrmlijao je. “Ti znaš bolje od ikoga drugoga svoj posao. Uvijek si znala.”

“Ali, dobro bi nam došlo i novo mišljenje”, uporno je nastavljala trenerica. Karla bi jako cijenila tvoje mišljenje.”

Zar ja? pomislila je Karla. Ovo sada je tek treći put vidjela Ricka Scottsdalea. Zasad je se nije posebno dojmio.

Rick je slegnuo ramenima i pogledom okrznuo Karlu. Učinilo mu se da je u njezinim očima opazio neprijateljstvo pa ju je opet pogledao, ovaj put s više zanimanja.

“Rick je bio sa mnom u američkoj ekipi na Olimpijskim igrama u Montrealu, davne 1976. godine”, objasnila joj je Lorena. “Bio je pravi genij na karikama. Zato sam ga i pozvala da ovdje radi kao fizioterapeut.” Karla je zinula. Ovo nikako nije očekivala. Olimpijske

igre 1976. bile su zlatne igre - tada je Nadia Comaneci, njezina najveća junakinja, dobila desetke za savršenu izvedbu. I sad joj Lorena govori da je Rick u tome sudjelovao!

“Hajde, Rick, reci nam što si vidio u Karlinoj vježbi”, molila gaje Lorena.

“Bila je to zahtjevna vježba.” Slegnuo je ramenima, još uvijek odbijajući suradnju. “Tko je napravio koreografiju?”

“Ja”, odgovorila je Lorena. “Ali je Karla sama odredila sadržaj - posebno u srednjem dijelu vježbe. Posjeduje prirodnu gracioznost, ne misliš li tako?”

Rick je potvrdno kimnuo glavom.

“Najbolji je bio polagani prijelaz iz stajaćeg stava u stoj i hod na rukama - bio je dobar, da bolji ne može biti. Trostruki salto je daleko iznad međudržavnog natjecanja, mogao bih reći, na međunarodnoj razini.” Karla je zurila u sjedokosog bivšega gimnastičara. Iako mu je glas bio bezizražajan i na licu mu nije bilo nikakvih osjećaja, bilo je očito da se zainteresirao jer je govorio o najboljim dijelovima njezine vježbe.

“Htjele bismo znati kako bi ocijenio ukupnu izvedbu i umjetnički dojam.” Lorena nije htjela samo tako pustiti Ricka s udice. Htjela je iz njega iscijediti sve što je mogla.

Sad je Rick pogledao Karla pravo u oči.

“Još uvijek treba raditi na nekim dijelovima”, bezizražajno je rekao.

“Hmm.” Napokon gaje Lorena natjerala da kaže svoje mišljenje.

“Što moram učiniti?” brzo je upitala Karla. Ako je nešto trebalo poboljšati, ona je to morala znati.

“Moraš pustiti da do izražaja dođe tvoja osobnost”, rekao joj je Rick. “Sada si nekako previše ozbiljna. Treba ti više poskoka.”

“Poskoka... dobro!” rekla je Lorena, kao da je odjednom shvatila o čemu govori.

Rickova je kritika pogodila Karlu. Namrštila se i spustila pogled, a potom je promrmljala pozdrav i uputila se prema vratima.

“Pravo u glavu, kao i obično, Rick”, potvrdila je Lorena, promatrajući Karlu kako se udaljava hodnikom oborene glave. “Znaš, reći ću ti nešto - možda te je trenutačno napustila sreća, ali, prijatelju moj, još uvijek imaš najbolje oko u ovome poslu!”

* * *

“Nikad mi nisi rekao da ti je tata bio gimnastičar”, rekla je Leeju dok su se vozili kući. Još je uvijek osjećala bol zbog pokude svoje vježbe.

“Nikad me nisi ni pitala”, odvratio je Lee. “Uostalom, to je bilo tako davno. Mnogo prije nego što sam se rodio.”

“Lorene kaže da je bio dobar.”

Lee je slegnuo ramenima. Zaustavio se na benzinskoj crpki da natoči gorivo. Kad se vratio, dao je Karli paketić žvakaćih guma.

“Onda, kako napreduje Diamond?” upitao ju je.

“Dobro joj ide.” Karla je shvatila njegovu namjeru i prihvatila promjenu teme. “Sutra rano ujutro pokušati ću je osedlati u toru.”

Lee je kimnuo.

“Nadam se da ću biti tamo. Sviđa mi se kako radiš sa ždrijepcima, Karla. Pretpostavljam da bi treniranje konja bio posao po tvojoj mjeri kad završiš školu.”

“Da, ali to nije ono što želim. Ja želim gimnastiku. To je sve što sam željela raditi, još od svoje osme godine.”

Nastavili su se voziti u tišini. Skrenuli su na blatnjavu cestu i promatrali rijeku koja se svako toliko ukazivala između drveća.

“Da, ali koliko dugo to traje?” upitao ju je Lee nakon duge šutnje.

“Što koliko traje?”

“Biti vrhunski gimnastičar. Samo nekoliko godina - tri ili četiri, ako ti se posreći. I što onda?”

Karla je odgovor bio očit. “Onda se specijaliziraš da budeš sudac ili trener. I dalje ostaješ u sportu. Slušaj, Lee - misliš da bi treniranje ždrijebaca bio dobar posao za mene. E, ja mislim da bi treniranje gimnastičara bio još bolji. Kao Lorena. Ona ima super život.”

“Da? A što ako ne možeš i dalje ostati u gimnastici? Ne može svatko biti trener. Što ako je se moraš odreći?”

Što je ovo? pitala se Karla. Kako to da je onaj šutljivi i stidljivi Lee zatrpava tim silnim pitanjima?

“Misliš reći, kao tvoj otac?”

Lee je kimnuo.

“Bio je najbolji na karikama, a kad ga sad pogledam, ne mogu da se ne zabrinem za njega. Nema nikakvog cilja u životu.”

“Shvaćam te”, rekla je Karla. Lee nije odvratio ništa pa se Karla zavalila u sjedalu, gledajući kroz prozor. Poštovala je njegovu šutnju dok je džip poskakivao po neravnoj cesti i prolazio uz mjesto Five Mile Post.

ČETVRTO POGLAVLJE

“Danas si naprosto letjela, Karla.” Gina je uzela svoj ručnik nakon vježbe na dvovisinskom razboju. “Oni pokreti otpuštanja stvarno su bili pravi.”

“Hvala.” Karla je bila zadovoljna svojim treningom te subote ujutro. “Kako je tvoj gležanj?”

“Puno bolje. Sad opet moram ići kod Ricka na liječenje, ali se poslije mogu naći s tobom i Tanyom da odemo na sok.”

“Govoreći o Ricku...” Prišla im je Tanya i pokazala na fizioterapeuta koji je stajao na vratima, očito čekajući Ginu. “Kako to da stalno dolazi gledati tebe, Karla?”

Karla se zapanjila.

“Kako to misliš?”

“I prije je bio ovdje, onda kad si ti vježbala na razboju. Izgledao je kao da je sudac, kao da ti odmjerava svaki pokret. Čim si završila sa svojom vježbom, otišao je.”

Karla se ukočila. Nesumnjivo je fizioterapeut uočio još neke greške u njezinoj vježbi.

“Vjerovala ili ne, on se natjecao na Olimpijskim igrama”, rekla im je. “1976., zajedno s Lorenom.”

“Opa! Ne bi se reklo po tome kako sada izgleda.” Tanya je odmahнула glavom. “Izgleda nekako - nezanimljivo!”

“Poprilično sijed - Gospodin Prosječni”, složila se Gina.

Tanya je s mjesta uz razboj gdje su stajale odmjerila Ricka. “Ne, nego Gospodin Ispotprosječni. Hoću reći, što to uopće ima na sebi? Taj gornji dio trenirke sigurno je kupio u dućanu polovne robe!”

“Pssst!” Iako joj se Rick Scottsdale nije nimalo sviđao, Karla se ipak osjećala nelagodno zbog ovog izrugivanja. Kad je Gina otišla s Rickom i kad ju je Lorena pozvala, bila je sretna što je pobjegla.

“Dakle, Karla!” započela je trenerica. “Još jedan izvanredan jutarnji trening. Čista otpuštanja i uzbudljivi prijelazi.”

Karla je kimnula i čekala na daljnju analizu svoje dugogodišnje trenerice. No Lorena je šutjela.

“Malo sam razmišljala”, započela je Lorena nakon duge pauze. “I zaključila sam da sam te već naučila svemu što mogu u ovoj skupini.”

Karla je trepnula i nakrivila glavu na jednu stranu.

“O čemu govorite?”

“Govorim ti da moraš krenuti dalje”, odvratila je Lorena vodeći Karlu prema izlazu.

“Ako želiš prijeći na višu razinu, osobito nakon natjecanja u Denveru, treba ti osobni trener. Treba ti netko tko će ti sastaviti način prehrane i program jačanja mišića, baš za tebe - netko tko će poraditi na tome da poboljšaš sitne detalje u svojoj vježbi. Ja to ne mogu jer moram raditi s novim curama kao što je Martha.”

Karla se namrštila, pokušavajući shvatiti što smjera Lorena. Krije li se iza njezinih riječi neki skriveni motiv? Koji je to skriveni plan? Nije morala dugo čekati da to otkrije.

“Što misliš o tomu?” upitala je Lorena. “Kako bi bilo da odsada nadalje uskoči Rick i pomogne mi da treniram s tobom? On bi mogao napraviti sve ovo što sam ti spomenula.”

“Rick?” ponovila je Karla.

“Ne moraš odmah odlučiti”, žurno je rekla Lorena. “Ovo je samo prijedlog. Rick nije oduvijek bio fizioterapeut. Dobio je dozvolu za treniranje još davno, dakle, to nije problem. I vjeruj mi, on je izvanredan. On će, nesumnjivo, iz tebe izvući ono najbolje.”

Karla je osjetila vrtoglavicu. “Ovo je prilično nenadano”, promucala je. “Mislila sam reći, vi i ja - radimo zajedno još od moje osme godine. Poznajete me bolje od ikoga drugoga.”

Lorena je potvrdno kimnula.

“Naravno, zato i neću prestati raditi s tobom. Bit ću uz tebe i Ricka na svakom koraku. No možda smo se ti i ja malo opustile. Čini mi se da te netko treba malo pogurati - znaš, izvući te iz kolotečine. Rick će to sasvim sigurno učiniti.”

“Moram malo razmisliti.” Bilo joj je potrebno još vremena.

“Naravno, nema žurbe. Ionako još o tome nisam razgovarala s Rickom. A to je velika odluka i za tebe i za njega.” Nastupila je još jedna duga šutnja, a potom je Lorena rekla: “Karla, mislim da bi ti mogla stići do samoga vrha.”

“Stvarno?” Karlino je srce poskakivalo i stezalo se, kao da izvodi vlastitu vježbu na parteru.

“Do samoga vrha - Olimpijskih igara i još i više.”

“Ajme!” Riječ malog djeteta koja je trebala izraziti njezino oduševljenje.

“Ako...” polako je rekla Lorene. “Ako već sada započneš s treniranjem. Ako te netko brusi i tjera i prijavljuje na prava natjecanja u državi Colorado i cijeloj Americi, tako da te izbornici mogu zamijetiti. Čuješ li što govorim?”

Bum-bum nastavilo je udarati Karlino srce. Puls joj se ubrzao.

“I zato razmisli”, napokon je rekla Lorena.

“Hoću”, obećala je Karla.

“I obavijesti me u ponedjeljak o svojoj odluci.”

Olimpijske igre i još više! Karla je u sebi ponavljala Lorenine riječi dok je radila s Diamond u toru. Čak joj je i sada srce brže zakucalo. To je ono o čemu je oduvijek sanjala, ali se nikad nije usudila želju pretočiti u riječi. Bila je to njezina istinska želja.

“Tako si pametna, Diamond”, mrmljala je kad joj se ždrjebica sama približila. Gladila ju je rukama po glatkom vratu i grivi boje svijetlog meda. “Gledaj sad, pokazat ću ti ovu deku za sedlo - samo ću je prebaciti preko tvojih leđa, nema problema!” Ždrjebičino je cijelo tijelo zadrhtalo kad je osjetila deku na leđima. Nekoliko trenutaka nije mogla shvatiti taj čudni novi osjećaj.

“Karla, možeš li mi doći pomoći u kuhinji kad završiš tu vani?” doviknula je Beth Carroll s kućnog trijema. “Moramo pripremiti puno hrane za doručak.”

Olimpijske igre! No to bi značilo da će raditi s Rickom Scottsdaleom kojega nije poznavala i koji joj se, budimo iskreni, nije nimalo sviđao.

“Karla, čula si što je rekla mama.” Don Carroll prekinuo je njezin rad s Diamond. “Odmah mi prepusti tu ždrjebicu i idi pomoći u kuhinji!”

Karla je kimnula i oprala ruke, a potom se uputila pripremati doručak - peći palačinke, ispeći slaninu da bude hrskava, skuhati jaja da posluži gladne i razgovorljive goste. Nakon toga se opet uputila u tor i vidjela da je njezin otac posao prepustio Leeju.

“Hej, Lee”, rekla je. “Uspio si osedlati Diamond. Super!”

Nasmiješio se i kimnuo glavom.

“Što sad slijedi, gospođice trenerice konja?”

“Gledaj”, rekla mu je, stavivši nogu u stremen i naslonivši tijelo na sedlo. “Vidiš, ona sad uči kako će podnijeti moju težinu, ali mi još uvijek neće dopustiti da prebacim drugu nogu i sjednem u sedlo.”

Osjećajući nelagodu zbog još jednog novog osjećaja, mala je ždrjebica hodala postrance pa je Karla brzo kliznula na tlo.

“Mislim da joj je to dovoljno za danas. Hoćeš li mi pomoći da je očetkam i zatim nahranim?”

Lee je bacio pogled na svoj sat.

“Još nisam doručkovao.”

“Oh, u redu. Mogu sama.”

“Ne, ne, u redu je. Preskočit ću doručak i jesti kasnije.”

Zajedno su povelj Diamond u koral i počeli ju četkati.

“Hej, Karla! Tvoj tata želi da danas ti povedeš jahače!” doviknuo je Ben Adams iz staje.

“Dobro, nema problema”, do viknula mu je.

Ona i Lee ubrzo su završili s timarenjem pa su odveli ždrjebicu u staju s hranom.

“Imamo vremena da nešto prigrizemo!” rekla je Karla.

I tako su se njih dvoje uputili u kuhinju na palačinke.

“Lee, hvala ti na pomoći”, rekla je punih usta.

“Nema problema.”

Pogledala ga je preko praznog stola i brzo odlučila. Napokon, kome se drugome mogla povjeriti?

“Hej, Lee. Nadam se da ti neće smetati ako govorim o tvome tati.”

“Opet?” rekao je uz iskrivljen smiješak.

“Opet”, kimnula je glavom. “Oprosti, ali imam — ovaj, kako da to kažem? Imam jednu nedoumicu! A ti bi mi mogao pomoći.”

Lee je prestao jesti i uozbiljio se.

“Nastavi”, rekao je.

“Tvoj tata - Rick - on je nekoć bio trener, zar ne?”

Lee je potvrdno kimnuo.

“Aha, davno, da.”

“Pa, sada moja trenerica Lorena misli da bi trebao uskočiti tvoj tata i biti moj osobni trener.”

“Da?” Lee je izgubio apetit, ustao i prišao prozoru.

“Ona kaže da će mi on pomoći da se popnem do samog vrha u gimnastici - a ja to stvarno, stvarno jako želim.”

“Aha.”

“I zato me zanima što ti misliš o tome. Da riskiram i uzmem dodatnog trenera? Ili da ostanem i dalje s Lorenom?”

“Hoćeš da ti nešto kažem o svome tati?” polako je rekao Lee. Vratio se do stola i opet sjeo. “Čak i ako ti se možda neće svidjeti ono što čuješ?”

“Reci!” odlučno je rekla, pitajući se što bi joj to mogao ispričati mladi rančer.

“U redu. Ja to nisam vidio svojim očima, ali po onome što sam čuo, moj je tata bio vrhunski gimnastičar. Ali je bio nikakav otac.”

Karla je kimnula glavom.

“Toliko sam i sama zaključila.”

“Nikad nije bio uz mene”, nastavio je Lee. “Uvijek je bio na nekom putu u Wisconsin i Iowa, tražeći novog osvajača zlatne medalje na međunarodnim natjecanjima. A kad je bio kod kuće, nismo ga zanimali ni mama ni ja - ne stvarno. Cijelo je vrijeme prodavao nadopunu prehrane i sastavljao programe treniranja, želeći stvoriti supermuškarca i superženu koji će pobijediti Ruse i Rumunje.”

“I, je li uspio?” upitala je Karla.

Lee je odmahnuo glavom.

“I nikad nije od toga zaradio novac. Gimnastika ga je sažvakala i ispljunula, ostavljajući ga bez ikakva cilja i razloga za život. No problem je bio u tomu što to nije mogao ostaviti u prošlosti.”

“Što?”

“To što je bio tamo, davno u Montrealu, predstavljao svoju zemlju i bio prvi.”

“Znači, nije mogao prevladati to što se natjecao na Olimpijskim igrama?” rekla je Karla, počinjući shvaćati.

Lee se namrštio i stišao glas.

“Moja je mama stalno govorila da je život pitanje ravnoteže - kao kad si na gredi i nastojiš da ne padneš. Jedan krivi pokret i gotov si. Dakle, tatin je krivi pokret bio taj što se zakačio samo za svoje uspomene s Olimpijskih igara. Godinama i godinama. I svake je godine sve manje zarađivao - čak i kad sam bio mali, moja je mama morala raditi da platimo račune.”

“Znači da je tvoja mama dala sve od sebe da ostanete zajedno.”

“Da. Nije krivila njega. No na kraju su se ipak razišli. Ja sam ostao s mamom. Tata je sve izgubio, ostao je bez ičega.”

“Zato jer nije uravnotežio gimnastiku i preostali dio svoga života”, zaključila je Karla.

Lee je odgovorio na neka njezina pitanja, ali sada ih je imala još hrpu - a prvo je od njih bilo želi li ona da je trenira čovjek koji je razorio vlastitu obitelj i cijeli svoj život radi svojih snova o gimnastici.

“Aha”, složio se Lee. “Mama se još uvijek brine za njega. Zato je i htjela da budem ovdje s njim neko vrijeme - da ga mogu malo pripaziti.”

“To je stvarno velikodušno od nje”, promrmljala je Karla. “I, kako je?”

Lee se uspio blijedo osmjehnuti.

“Recimo da sam još uvijek malo zabrinut.”

“Lijepo od tebe što si mi sve to ispričao”, nadodala je Karla. “Nadam se da mi ne zamjeraš što sam pitala. Cijenim to.”

“U redu je. Skinuo sam velik dio tereta sa srca”, rekao je i počeo pospremati tanjure. “Hej, Karla, a što se tiče tog treniranja - znaš, to je tvoj izbor. Učini ono što je najbolje za tebe.”

“Hvala.” Ugledavši Bena kroz prozor i čuvši majku i oca kako razgovaraju u prijamnoj sobi, znala je da je vrijeme za pokret.

“Sljedećeg tjedna imamo petnaest gostiju, a tjedan poslije toga trinaest”, govorila je Beth pogledavši u popis rezervacija. “Znam da je tek početak sezone, ali to svejedno nije dovoljno.”

“Previše računa za platiti, a premalo gostiju”, gundao je Don. “Uvijek ista priča.”

Karla je uzdahnula kad je ustala i krenula za Leejem u koral. Osjećala je uznemirenost zbog njegove priče i svoje problematične situacije koju nije mogla riješiti. Dakle, kamo će me to odvesti? Upitala se. Da slijedim svoj san ili da ostanem sa svojom obitelji i pomažem koliko god mogu jer mi se čini da ne mogu oboje istodobno? Ne, kad mama i tata rade po cijele dane. Da posegnem za zvijezdama ili da ostanem čvrsto stajati na zemlji?

“U redu, idemo - novi dan, novi dolari”, rekao je Don jašući iza Karle i nabivši svoj prašnjavi šešir čvrsto na glavu.

Noge na zemlji, brojanje novca, spajanje kraja s krajem. Uzdahnula je i zagledala se u plavo nebo. “Dobro, zaboravi”, rekla je za sebe.

“Čak i da nemam drugih problema, moji roditelji si ne mogu priuštiti da plaćaju još i za dodatne treninge s Rickom Scottsdaleom. Ne u ovom životu!”

PETO POGLAVLJE

Te je večeri Karla nazvala Lorenu.

“Hej, Karla!” Lorena je zvučala kao da je iznenađena. Stišala je televizor koji je grmio u pozadini.

“Što je?”

“Lorena, razmišljala sam o onome o čemu smo jučer razgovarale. O Ricku Scottsdaleu.”

“Izvršno. Jesi li već razgovarala o tome sa svojimima?”

“Nisam. U tome i jest stvar. Moji mama i tata - znate, oni nemaju puno novca. Ranč trenutčno ne posluje baš najbolje.”

“Znam, Karla, ali se ne moraš brinuti za to. Ja sam već razgovarala s Rickom. On kaže da to nije problem.”

Karla je osjetila kako je preplavljuje srdžba.

“Zar se nismo dogovorile da ćemo čekati do ponedjeljka!”

“Jesmo”, složila se Lorena. “No čini se da Rick ima sposobnost telepatije. Kako drukčije protumačiti to da je danas poslijepodne sam došao k meni i nabacio mi ideju da bi htio biti tvoj osobni trener za međudržavno natjecanje sljedećeg mjeseca?”

“Stvarno?” Lorenine vijesti pokolebale su Karlu. Uzela je telefon s čvrstom namjerom da joj kaže ono što je unaprijed isplanirala — Hej, Lorena. Razmišljala sam o onoj ideji s Rickom Scottsdaleom. Mislim da to ne bi uspjelo. Žao mi je, ali moram odbiti,..

“Da. Zapravo, Rick je upravo ovdje kod mene. Sjedi pred mojim televizorom dok nas dvije razgovaramo. Došao je prije sat vremena i pitao me što mislim o tome da on počne trenirati samo s tobom.”

“To je čudnovato!” zapanjeno je rekla Karla.

“Nevjerojatna slučajnost”, složila se Lorena. “Ja sam mu odmah rekla da tvoji nisu bogati - nadam se da ti to ne smeta. Rick je rekao da novac nije važan. U tebi je uočio kvalitetu koja bi te mogla daleko odvesti.”

“Stvarno?” Karla obično nije zvučala poput idiota. No ovo je posve izmaklo kontroli. Svi njezini razlozi da odbije, rastopili su se poput kocke šećera u vrućem čaju.

“Dakle,” nastavila je Lorena, “sve dok tvoji plaćaju za treninge, Rick neće tražiti dodatni novac. Neka mi tvoji plate za uobičajene grupne treninge, a Rick i ja ćemo taj novac podijeliti pola-pola. Neće uzeti ni centa više, a ako mi ne vjeruješ, dat ću ti njega na telefon pa možeš s njim razgovarati.” Njezin je glas nestao dok je dodavala slušalicu.

“Ne, ne činite to!” glasno se usprotivila Karla. Prekasno. Čula je kako je Rick već pročistio grlo.

“Hej, Karla. Čini se da smo Lorena i ja došli na istu ideju”, rekao je i kratko se nasmijao. “Stvarno, kažem ti - bio bih više nego zadovoljan da mogu s tobom trenirati. Zapravo, to bi mi bila velika čast.”

Ovo je stvarno bilo previše! Karla je odmaknula slušalicu s uha i pokušala razmisliti. Ne radi se ovdje samo o nedostatku novca, već i vremena! Zapamti! Opet je prinijela slušalicu k uhu. “Ne znam, Rick. Imam puno posla. Moram puno raditi ovdje na ranču da pomognem mami i tati.”

Osim toga, tu je i priča koju joj je ispričao Lee. Ne želim da moj život ispadne iz ravnoteže kao tvoj. To bi uistinu bilo zastrašujuće! No nije mogla izreći te riječi.

One su se trebale naslutiti ispod površine.

“Znam da je to velika obveza”, složio se Lee. “No znaš kako kaže stara poslovice - ako želiš da se nešto napravi, zamoli za to osobu koja ima puno posla. Ja istinski vjerujem u to.”

“Pa, možda bih mogla uklopiti nekoliko dodatnih treninga tijekom tjedna”, rekla je polako.

“Krenut ćemo polako - da vidimo kako se slažemo”, predložio je Rick. “Nisu svi odnosi trenera i učenika besprijekorni. Morat ćemo pričekati i vidjeti.”

Pošteno.

“I mislite da mi možete pomoći da napredujem?” upitala je pomalo sramežljivo.

Nastala je stanka. Do nje je dopirao razgovor s televizora.

“Mogu te naučiti onome što ja znam, a to pokriva sve aspekte ovoga sporta”, uvjeravao ju je Rick. Govorio je sa samopouzdanjem, bez traga hvalisavosti.

“I mogu ti pokazati cijeli svijet vrhunske gimnastike. Mogli bismo ići na mnoga natjecanja, tako da stekneš samopouzdanje. Tko zna kamo će te to odvesti!”

Na Olimpijske igre! Karla je zatvorila oči, boreći se da je ne zaslijepe svjetla koja su je mamila. Natjecati se sa svjetskim gimnastičarkama... dobiti savršenu 10!

“Karla, jesi li još tamo?” upitao je Rick.

“Jesam.”

“Razmisli još malo. Mogla bi sutra nakon škole doći u gimnastičku dvoranu kao i obično pa dok Lorena bude radila s grupom, mi se možemo odvojiti da pogledamo tvoju vježbu na parteru. Rastavit ćemo je na dijelove i opet sastaviti tako da bude zabavnija i da više pokazuje tvoju osobnost, kao što sam ti već rekao.”

Karla je kimnula glavom.

“U redu”, rekla je.

“Izvršno. Onda, vidimo se.”

“Da, vidimo se sutra.”

“Dobro, doviđenja, Karla.”

“Doviđenja.”

Kako se pak to dogodilo? razmišljala je Karla u tišini kad je spustila slušalicu. Jesam li to, unatoč svemu, upravo dobila novog trenera?

Oh, jesam, valjda jesam !

“Karla, ti si mlada i još ćeš rasti”, rekao je Rick prije nego što su započeli.

S druge strane dvorane Lorena je radila s Tanyom, Ginom, Marthom i ostalim djevojkama.

“Bilo kako bilo, mislim da nećeš narasti više od 165 centimetara. Mišići će ti se vjerojatno još malo razviti, ali ne previše. Ti si prirodni ektomorf.”

“Jesam li?” Karla je bila nemirna. Činilo joj se da ulazi na vrata kroz koja još nikad prije nije prošla.

Rick se nasmiješio.

“To znači da si vitko dijete koje se neće lako udebljati. To ti ima neke veze s genetikom.”

“Ima smisla - moja je mama niska i mršava.”

“A posjeduješ i izvanrednu savitljivost i snagu.”

“I sve ste to uočili, a promatrali ste me kako vježbam samo dva puta?” zadivljeno je upitala Karla. Njezin se strah počeo polako gubiti.

“Sve to i još mnogo više. Ali još uvijek nisam uspio saznati što se krije u tvojoj glavi. Što te pokreće, Karla?”

Zurila je u njega kao da govori nekim stranim jezikom. Dosad ju još nitko nije to pitao.

“Nemam pojma!” rekla je.

“U redu, onda, što te usređuje - osim gimnastike?”

Dobro je razmislila.

“Jahanje bez sedla uz rijeku Silverfish. Kad sam vani sama, gore u planinama.”

“Lijepo zvuči”, složio se Rick. “Sloboda, ha?”

Potvrдно je kimnula.

“Sad možemo započeti. Karla voli slobodu. Sloboda je ono što moramo izraziti u plesnim pokretima u vježbi u parteru. Htio bih te vidjeti kako posežeš za nebom.” Kimnula je i zauzela stav za početak svoje vježbe.

“Znamo da pokrete izvodiš gotovo bez greške”, podsjetio ju je Rick. “To je onaj lakši dio. A sad pokušaj izraziti onaj osjećaj koji imaš kada si sama u planini - kada nikoga nema u tvojoj blizini. Samo beskrajn prostor, čisti bijeli snijeg, plavo nebo...”

Rick je uključio Karlinu glazbu i potom se odmaknuo.

Ona je duboko udahnula i pričekala violine. Zvučale su poput vode koja žubori u potoku, poput ptica koje lete nebom. Zadržala je tu sliku u glavi i započela.

Premeti na rukama su glatko tekli, jelenji skokovi po dijagonali izgledali su kao da leti. Potom valovito pomicanje cijeloga tijela - poput ptice koja širi krila i vine se visoko u nebo, čime je dobila zamah za salto. Nakon toga usporeni dio, kao da je zapjenjena voda rijeke skrenula u mirniji tok - pomalo tužno i mirno, s dubokim tonovima violončela koji su pogađali pravo u srce. Cijelo joj se tijelo njihalo i savijalo u ritmu; prijelaz iz stajaćeg stava u stoj i natrag u stajaći stav prošao je glatko poput svile.

Rick je upijao svaki detalj - kut pod kojim Karla drži glavu, ispruženost prstiju na nogama, izraze na njezinu licu.

“A sad se zabavljaj!” doviknuo joj je kad je glazba. opet ubrzala.

Zapjenjena rijeka, svjetlucava površina, beskrajn tok. Karla je držala tu sliku u glavi dok je izvodila salto za saltom. Osjećala je brzinu i lakoću dok se premetala s jedne strane na drugu. I sad

njezin trostruki vijak koji je bio težak, ali ga je ovaj put izvela tako lako i prirodno, kao da diše - brzi trk po dijagonali, skok, trostruki okret i savršen doskok s osjećajem potpunog i neizrecivog uživanja!

“Dakle?” upitala je Lorena kad se nakon treninga sastala s Karlom i Rickom.

Rick nije odgovorio, već se okrenuo prema Karli s upitnim izrazom na licu.

Ona je još uvijek bila bez daha, još je uvijek lebdjela. Kimnula je glavom i nasmiješila se.

“Dobro, ha?” provjeravala je Lorena.

“Dobrim se ne može nazvati ono što sam maločas vidio”, rekao joj je Rick. Njegove uobičajeno bezizražajne plave oči sjale su od uzbuđenja. “Više bi odgovarala riječ ‘čarobno’. Ili ‘jedna od milijun’!”

Karline su oči blistale. Nije vjerovala svojim ušima.

Lorena je zadovoljno kimnula glavom. Potom je zagrlila Karlu.

“Znači, napokon si pronašao svoju zlatnu djevojku, Rick?”

“Možda”, rekao je kad je nestao ushit i ušuljao se oprez. A onda se opet probilo uvjerenje u Karlinu nadarenost. “Možeš se kladiti!” rekao je. “Odvest ćemo ovu djevojku u Denver. Postat će zvijezda!”

Karla je pjevala pod tušem. Tako osvježena, presvukla se u traperice i majicu, odlepršala iz svlačionice i kroz hodnik izašla na parkiralište gdje je zatekla Leeja.

“Kako je prošao trening?” upitao ju je.

“Super. Tvoj je tata izvrstan trener.”

Lee se nevoljko nasmiješio.

“Možda sam ja trebao biti gimnastičar”, tiho je rekao. “Tako bih ga sigurno više viđao!”

“Zar se danas nešto dogodilo između vas dvojice?” upitala je Karla.

“Aha. Nije došao u Pizza Hut u četiri i pol. Izgleda da je bio previše zaposlen trenirajući s tobom. Zaboravio je. No, dobro, jesi li spremna za povratak?”

“Jesam, no mislila sam da će Ben doći po mene.” Osjećala je nelagodu što zbog nje Rick nije došao na dogovoreni sastanak.

“Ja sam već nazvao Bena i rekao mu da ću ja otići”, objasnio joj je Lee koračajući prema džipu.

Čula je kako Rick viče za njom:

“Vidimo se u srijedu u četiri. Vježbamo na gredi. Nemoj zakasniti.”

ŠESTO POGLAVLJE

“Što te izjeda?” upitao je Don Carroll Karlu kad su ona i Lee stigli kući.

“Ništa”, odvratila je prolazeći trijemom.

Bila je to duga vožnja u tišini, s Leejem koji se povukao u svoju ljušturu šutnje i Karla koja je osjećala žaoku krivnje.

“Jesi li zahvalila Leeju na vožnji?” povikao je njezin otac za njom.

“Hvala ti, Lee!” Karla je pustila da se vrata s treskom zatvore.

U kući je majka sjedila za računalom i sređivala knjigovodstvo. Pred sobom je imala složeni niz brojeva koji su pokazivali prihode i rashode.

“Bok, Karla”, odsutno je rekla. A potom: “Dovraga!” kad je pritisnula krivu tipku i svi su njezini brojevi nestali. “Moram se malo odmoriti”, uzdahnula je.

“Donijet ću ti malo kave”, ponudila se Karla i nestala u kuhinji.

Beth je ubrzo došla za njom.

“Kako je bilo u školi?” oprezno je upitala.

“Po starome”, promrmljala je Karla. Kao i obično, kasnila je s predajom domaće zadaće i, kao i obično, bila je u nevolji. “Ali imam neke dobre vijesti.”

“Da?” Beth je zahvalno prihvatila kavu i zavalila se u stolici. “To mi je drago jer sam sigurna da ja nemam. Već cijeli sat radim s tim brojevima i što god da napravim, nikako ne izgledaju dobro za banku.”

“Dakle, moje dobre vijesti”, ustrajala je Karla i sjela nasuprot majke za stol. “Imam novog osobnog trenera gimnastike.”

“Da?”

Hej, pa to su divne vijesti, dušo! Stvarno mi je drago, rekao bi glas iz savršenog imaginarnog svijeta.

“Pa, zapravo, pronašla mi ga je Lorena”, objasnila je Karla. “Zove se Rick. Ona ga poznaje odavno.”

“Čemu onda mijenjanje trenera?” upitala je Beth, pritišćući sljepoočnice da ublaži glavobolju.

Karla je zamislila paralelni svijet u kojemu su oči njezine majke zasjale od uzbuđenja dok je željno čekala da čuje svaki detalj. Hajde, ispričaj mi sve. To je tako uzbudljivo!

“Ja, zapravo, i ne mijenjam trenera. Lorena će još uvijek biti tamo i radit ćemo kao tim. Ali će Rick trenirati samo sa mnom. Napraviti će jedinstven program treniranja samo za mene. Neću morati čekati u redu.”

Beth je uzdahnula, a potom je otpila gutljaj kave.

“Čekaj, Karla. Prije nego što nastaviš, reci mi koliko će nam taj Rick naplatiti da trenira samo s tobom?”

“Ništa. Trošak će biti isti kao za trening s Lorenom.” Karla je očekivala ovo pitanje pa je imala spreman odgovor. “Zar to nije super?”

Njezina je majka polako odmahнула glavom.

“Isti? Kako to može biti?”

“Rick traži polovicu onoga što dobije Lorena. Ni novčića više.”

“Ali, mislila sam reći, zbog čega mu to odgovara? Zbog čega bi to učinio?”

Dosad se Karla uspjela suzdržati, no sada je planula.

“Mama, ti si tako sumnjičava! Mislim, zar svi moraju imati neki skriveni razlog kad čine nešto dobro? Zar se ne može raditi o tomu da mu se sviđa kako vježbam i da mi jednostavno želi pomoći da budem bolja?”

“Može, ali ti si još dijete i naivna si”, podsjetila ju je Beth, brzo odustajući od prepirke. Ustala je u namjeri da ode. “A ja sam ti majka i moram se brinuti za tebe.”

Karla je krenula za njom na trijem ispred kuće.

“Nemoj mi reći da to ne smijem!” molila je. “Molim te, mama, nemoj to činiti!”

“Ne sada, Karla. Sad nemam vremena.” Beth je pokušala proći pokraj Karle koja joj je zapriječila put.

“Dobro, dobro!” Karla je morala brzo razmišljati. “Slušaj, Rick nije neki neznamac. Bio je vrhunski gimnastičar. Ako mi ne vjeruješ, možemo ga potražiti na Googleu. Vidjet ćeš ga na zaslonu. Vрати se u kuću da pogledamo!”

Njezina je majka oklijevala.

“Možda poslije”, udobrovoljila se.

No Karla nije htjela odustati. Krenula je za Beth preko dvorišta prema koralu.

“Postoji još jedan razlog. Rick se preziva Scottsdale. Rick Scottsdale - Lee Scottsdale - shvaćaš? Rick je Leejev tata. Lee ti se sviđa, zar ne? Znači da će ti se svidjeti i Rick.”

Karla se ugrizla za usnicu. Kad je malo bolje razmislila, možda je ovaj drugi dio bio velika pogreška. Sad mora držati palčeve i nadati se da njezina majka neće krenuti pravo do Leeja i pitati ga što on misli o svome ocu.

I zato je nastavila blebetati, pokušavajući ispuniti tišinu.

“I on je stvarno super. Natjecao se na Olimpijskim igrama 1976. pa zna o čemu govori. Osim toga, učinit će to za praktički ništa novca. Što tu ne valja?”

Činilo se da njezina majka polako popušta.

“Čula sam te”, promrmljala je.

“I?” Karla je potrčala pred nju da ne otvori vrata koralu.

“I zato ću možda nazvati Lorenu i o tome razgovarati s njom”, rekla je Beth.

“Kada?” dosađivala je Karla. “Večeras, mama. Učini to večeras!”

“Poslije, kad budem imala vremena. A sad idi, piši domaću zadaću i daj mi malo mira.”

“Što se najgore može dogoditi dok si gore na gredi?” upitao je Rick Karlu u srijedu nakon nastave.

Dosad još Beth Carroll nije našla vremena da nazove Lorenu i razgovara o novome treneru. Ipak, nije rekla ni konačno ne. Tako je Karla, nagla kao i uvijek, shvatila njezinu šutnju kao pristanak i došla na trening.

“Najgore?” ponovila je, pritišćući jastučice stopala o usku gredu i dignuvši se na vrhove prstiju. “To je lako - mogla bih pasti s grede!”

“I što tada?” uporno je nastavljao njezin novi trener.

“Odbit će mi 0,5 bodova.”

“Što još?”

“Mogla bih slomiti nogu, što, valjda, i nije tako loše u usporedbi sa slomljenom kralježnicom ako padnem s razboja kad se otpuštam s prečke. No, svejedno, ipak više volim razboj.”

“Što ti se to toliko sviđa na razboju? Reci mi odmah - bez ikakva razmišljanja.”

“Brzina”, odgovorila je. “Kad se jednom popnem gore, nikad ne mogu stati.”

“Ali na gredi moraš izvoditi i usporene elemente da pokažeš sucima da dobro kontroliraš ravnotežu?”

Karla je potvrdno kimnula.

“Imam previše vremena za razmišljanje.”

“Što znači da ti je u prirodi da srljaš i vodiš se instinktom?”

“Valjda.” Prvi je put Karla morala analizirati ove stvari, ali sad kad je Rick to spomenuo, pogodio je pravo u cilj, kao i obično. “Razmišljanje mi nije jača strana. Pitajte moje učitelje!”

Rick se nacerio.

“Dobro, znači da te na gredi moramo držati stalno u pokretu - da iz jednog pokreta bez prestanka prelaziš u drugi. Počnimo s okretom od 360 stupnjeva koji si nedavno uključila. Želiš li ga napraviti na jednoj nozi ili na jednome koljenu?”

“Na lijevom koljenu”, brzo je odlučila Karla.

“Dobro. Zatim možeš iz vage prijeći u stoj, napraviti most, uspraviti se i spustiti dolje u špagu. Da vidimo kako to izgleda.”

Nema problema. Karla je pažljivo slušala upute i sve napravila bez greške.

Rick se odmaknuo i zapljeskao.

“Karla, mogao bih se zakleti da si rođena na gredi!”

“Hvala”, promrmljala je. Osjećala se pomalo nelagodno zbog trenerove pohvale.

“Što da napravim sad? Želite vidjeti moj skok od 180 stupnjeva ili premet naprijed i salto?”

“Tvoja je prehrana bogata bjelančevinama i ugljikohidratima, ali sadrži malo vitamina i previše prerađenih šećera”, govorio je Rick iduće subote. Rekao je Karli da zapiše sve što je pojela od srijede do subote pa je sada proučavao njezin popis dok je Lorena radila s grupom. “Gdje je voće?” upitao je. “Gdje je povrće?”

“Ovdje.” Karla mu je pokazala na večeru u četvrtak. “Vidite? Prženi krumpir. Krumpir je povrće!”

“Ma nemoj! Slušaj, dat ću ti nadopunu vitamina.” Izvukao je nekoliko smeđih plastičnih kutijica s police u sobi za preglede. “Uzimati ćeš ih triput na dan, uz svaki obrok. U redu, a sada mi reci koje su još tvoje fizičke aktivnosti osim ovih u gimnastičkoj dvorani.”

“Koliko imate vremena?” upitala je Karla. Već je utrošila devedeset minuta radeći s Rickom i Lorenom na dvovisinskom razboju. Vrijeme je samo proletjelo i njezin je novi trener opet bio pun hvale. No sada bi se već morala istuširati i požuriti na sastanak s majkom ispred veterinarske klinike.

“Ima ih mnogo, ha?” upitao je Rick.

“Dobro, da vidimo. Svakoga sam dana najmanje tri sata u sedlu - pet ili šest tijekom vikenda i godišnjih odmora. Treniram nove ždrijepce. Skupljam njihov izmet po koralu. Tovarim bale sijena na džip...”

“U redu, dosta je. Zaboravio sam da živiš na ranču. Kako se tamo uklapa moj mrgodni sin?”

Ovo je pitanje zateklo Karlu.

“Lee? On je super.”

“Reci mu da mi se javi kad ga zovem telefonom, hoćeš li? Reci mu da je gori od mene što se tiče održavanja veze, a ja sam prvi koji će priznati da u tomu baš nisam sjajan.”

“Naravno”, mlako je obećala Karla. “No ne viđam ga baš često u posljednje vrijeme. Oprostite, Rick, ali sada stvarno moram ići.”

“U redu. Onda, hoćeš li i sutra doći na trening, da radimo na preskoku?” brzo ju je upitao. “Tako ćemo proći kroz sve četiri discipline nakon čega možemo napraviti procjenu i vidjeti što ćemo dalje.”

“Ako me u nedjelju netko bude htio dovesti u grad”, složila se. “Nazvat ću vas i obavijestiti.”

Rick ju je strogo pogledao.

“Ili se sutra možeš odmarati, ako bi radije tako. Nemoj mi dopustiti da te previše forsiram.”

Karla ga je pogledala u oči. Njezine su bistre smeđe oči zurile u njegove sužene plave.

“Ne, htjela bih raditi na preskoku. Povest će me Ben kad bude išao u crkvu”, obećala je.

“Dobra cura. Unijet ćemo još neke teže elemente, tako da ti ocjena težine bude veća u Denveru i na međudržavnom natjecanju.”

“Zvuči super”, kimnula je.

“I zato se dobro naspavaj”, po vikao je Rick za njom kad je jurnula prema tuševima.

Bilo je to jako dobro jutro. Karla je bila posve opuštena dok je pokazivala Ricku svoju vježbu na dvovisinskom razboju, rotirajući se u savršenom ritmu i prebacujući se u djeliću sekunde s donje na gornju prečku, a potom opet natrag.

Kao što je rekla Ricku u srijedu, obožavala je brzinu i uzbuđenje koje je osjećala kad se rotirala oko više prečke da dobije zamah za okret i stoj, kad je premještala svoju težinu, okrećući se opet dolje i dobivajući brzinu da se otpusti s prečke i napravi završni salto sa savršenim doskokom.

No sada, prelazeći glavnu ulicu i žureći na sastanak s majkom pred veterinarskom klinikom, iz jednog jedinoga pogleda na Bethino lice znala je da će joj se raspoloženje promijeniti.

“Onda, što te je toliko zadržalo?” odlučno je upitala Beth kuckajući po svome satu. “Rekli smo u podne. Sad je podne i deset.”

“Oprosti. Rick i ja smo razgovarali o mojoj prehrani.”

“Rick?” Njezina se majka pokušavala sjetiti. “Oh, da, onaj Gospodin Dobrica. Onaj koji te trenira za kikiriki. Slušaj, ja još uvijek nisam razgovarala s Lorenom.”

Karla je hitala glavnom ulicom za svojom majkom. U ovakvim je prilikama bilo bolje ne govoriti ništa.

“Znaš, to je najniže na momemu današnjem popisu, nakon što podignemo uvjerenja o cijepljenju kod veterinara, svratimo u trgovinu hranom da naručimo još zobi, odnesemo ona razbijena sedla na popravak i sastanemo se s direktorom banke.”

“U redu je”, zadihano je rekla Karla. “Lorene je to sama predložila, sjećaš se? Misli da je posve u redu da se Rick pridruži timu.”

Upravo u tom trenutku iza ugla glavne ulice pojavio se poznat, visok i mršav lik. Bila je to gospođica Hanson, Karlina učiteljica fizike iz škole, ujedno stara Bethina prijateljica.

“Bok, Beth. Kako si?” Učiteljičin je pozdrav bio prilično srdačan. Očito je imala slobodan dan jer je nosila traperice i velike sunčane

naočale. Plavu je kosu sve zala u konjski rep.

“Dobro, hvala, Molly.” Karlina je majka htjela nastaviti dalje, ali je učiteljica nastavila:

“Slušaj, namjeravala sam pozvati tebe i Karlu u školu. No čini se da sad imam priliku razgovarati s obje, ako imaš malo vremena.”

Karla je zaškrgutala zubima i ustuknula. Oh, dan više nije bio tako dobar!

“Imam točno šezdeset sekundi”, rekla je Beth. “Moram na sastanak s direktorom banke.”

“Sirotice!” napravila je grimasu Molly Hanson. Potom se pomno zagledala u njezino lice. “Htjela bih nešto reći o Karlinu uspjehu u školi. Beth, da budem iskrena, nije riječ samo o fizici. Samo u ovome polugodištu duguje mi tri referata. Istinu govoreći, uvelike zaostaje za drugima.”

Beth je podigla ramena.

“Čula sam”, rekla je, očito nimalo iznenađena. “Slušaj, dat ću sve od sebe da Karla napravi domaću zadaću, ali ona je već odrasla i ja je ne mogu stalno nadzirati i pratiti svaki njezin pokret.”

Hej, ja sam ovdje! htjela je prigovoriti Karla. Zašto ne razgovarate sa mnom?

“Znam.” Molly Hanson nije htjela ulaziti u rasprave na ulici. No ipak je iskoristila jedinstvenu priliku da porazgovara s veoma zaposlenom Beth Carroll. “No pitam se što to Karli oduzima toliko vremena. Je li preopterećena nečim drugim? Ima li dovoljno vremena da napiše domaću zadaću?”

“Ima dovoljno vremena ako ga sama stvori”, ljutito je odvratila Beth. “Slušaj, Molly, sad moram ići. No razumijem što si htjela reći - Karla nije dovoljno motivirana za fiziku. Isto se odnosi na njezino sveukupno zalaganje u školi. Reći ću to njezinu ocu - ‘Da tvoja kći u učenje ulaže samo deset posto napora od onoga koji ulaže u svoju voljenu gimnastiku, imali bismo genijalno dijete!’”

Da, budi duhovita, mama. Samo se ti sprdaj sa mnom! Pocrvenjevši kao paprika, Karla je krenula naprijed da se što više udalji od njih te prešla ulicu do mjesta gdje je bio parkiran njihov džip.

“Mislila sam da ćeš sa mnom u banku?” povikala je njezina majka kroz zatvoren prozor kad se napokon oprostila od Molly Hanson i stigla do Karle.

“Pričekat ću te ovdje”, odvratila je Karla. Osjetila je neki strah, jači od bilo čega što je dosad osjetila, jači čak i od straha da će pasti s razboja ili grede.

Kad je njezina majka prošla kroz dvostruka vrata banke, Karla se skljkala na suvozačevo sjedalo. Zatvorila je oči i nastojala duboko i ujednačeno disati - udahni, izdahni. Obuzdaj strah. Reci da se najgore od svega ne može dogoditi.

SEDMO POGLAVLJE

“Znaš što, Karla? Više nisi nimalo zabavna.” Tanya je stajala uz Karla pokraj tora na rancu Trostruki X. Bilo je kasno subotnje poslijepodne i djevojke su promatrale kako nadglednik Ben pokazuje djeci gostiju kako će se utrkivati na konjima između postavljenih bačava.

Karla se pokušala othrvati prijateljičnoj kritici.

“Molim te, nemoj započinjati! Uostalom, ispričala sam ti sve o susretu s gospođicom Hanson. Kad smo stigle kući, tata mi je održao predavanje o učenju. Upozorila sam te da ne dolaziš ovamo ako tražiš ZABAVNO poslijepodne!”

“Istina”, složila se Tanya. “Hej, gospođica H. je bila prilično zlobna. Kako može usred bijela dana na ulici razgovarati o školi? Zar ona nije prijateljica tvoje mame? Zar nisu išle zajedno u osnovnu školu ili nešto takvoga?”

“Pa?” Karla je uzdahnula i promatrala kako nespretno gradsko dijete natjerava Gunsmokea između poredanih bačava. “Izvršno, Gunsmoke!” povikala je šarenom konju.

Tanya je okrenula leđa utrci i naslonila se na ogradu.

“Pa, onda to nije nikakav problem. Zašto se onda malo ne razvedriš i ne dođeš kod Gine da tamo prespavamo, kao što smo namjeravale? Ubrzo će doći moja mama po mene. Ti moraš samo spakirati pidžamu i četkicu za zube. Dođi - zašto nećeš?”

“Zato!”

“Kakav ti je to razlog? Ma daj, Karla, kakvo je to mrštenje i uzdisanje? Nije riječ samo o gospođici Hanson, zar ne?”

“Jest, o njoj je riječ - u kazni sam zbog nje”, objasnila je Karla. “Mama je sve ispričala tati i on je rekao da ne smijem van dok ne napišem zadaću iz fizike i sve nadoknadim. Do kraja polugodišta moram dobiti četvorku.”

“Gadno”, otpuhnula je Tanya. “Znači, ništa od spavanja kod Gine?”

“Nema druženja ni zabave za mene.” Karla je primijetila automobil Tanyine majke kako skreće na prilaz ranču. “Reci Gini da mi je stvarno žao.”

“U redu, idem ja!” Tanya je ugledala oblak prašine koji su napravili automobilski kotači i na licu joj se pojavio izraz olakšanja. Mahnula joj je u znak pozdrava i krenula u susret svojoj majci.

“Najbolje vrijeme u utrci oko bačava postigao je Tommy Woodman na Gunsmokeu — jednu minutu i jedanaest sekundi!” vikao je Ben u stilu spikera na rodeu. “Drugo najbolje vrijeme ima Macey Ingells na konju Columbine - jedna minuta i dvadeset i šest sekundi...”

Ne, zapravo ne. Nije riječ samo o gospođici Hanson, mislila je Karla dok je Tanya ulazila u automobil. Vidjela je kako svi pokazivači smjera žmirkaju dok je Tanyina majka vozila unatrag da okrene automobil i potom brzo krenula naprijed. Moj je problem poput probuđenog vulkana - samo što nije izbila lava.

Idućeg jutra, odmah nakon treninga s Diamond, Karla je potražila Bena u prostoriji s konjskom opremom.

“Hej, Karla, rano si ustala”, rekao je. “Što danas mogu učiniti za tebe?”

“Možeš li me odvesti u grad kad budeš išao u crkvu i potom kući kad završi misa?” upitala je. Što prije odu, to će njezini roditelji imati manje prilike da je propitkuju kamo se uputila.

Uostalom, što se nje tiče, treniranje s Rickom nije spadalo u zabavu, znači da može slobodno otići na trening.

Samo, bila je nedjelja i to je bio dodatni trening pa bi ipak trebala pitati majku.

I još samo ovo - odgovor bi bio jedno veliko “ne” pa čemu onda riskirati?

Prestani s time i jednostavno to učini! nestrpljivo je govorila sebi.

“Naravno da mogu”, rekao joj je Ben izlazeći iz spremišta i ulazeći u automobil. “Ulazi.”

“U redu, preskok je disciplina u kojoj imaš samo jedan pokušaj”, govorio je Rick u hladnoj i praznoj dvorani. Lorena je stajala po strani, kao i obično, dok je on trenirao s Karlom.

Kimnuvši glavom i gledajući u strahu spravu, Karla je pomislila kako joj stol iz nekog neobjašnjivog razloga danas izgleda puno viši i širi nego obično.

“Imaš 25 koraka zaleta i samo jednu sekundu da pokažeš sve što možeš učiniti”, podsjetio ju je Rick. “Radi se o centriranju tijela, kondiciji, brzom odbacivanju. Bum, i gotova si!”

“Je li ti sve jasno?” provjeravala je Lorena.

Opet je kimnula glavom. Glupačo, stol nije nimalo viši! govorila je u sebi. Visok je isto, kao i uvijek.

No ona je bila mala i slabašna; nije imala razvijene mišiće poput nekih starijih gimnastičara. A opet, pogledaj Nadiju Comaneci kad je dobila savršene desetke! Bila je sitna i mršava. Poput ptičice – lagana i lepršava.

U redu! Karla se uspravila koliko je god mogla. Pripremila se za zalet.

“Za uspjeh u sportu potrebno je pet posto nadarenosti i osamdeset posto znoja i suza.” To je bio Rickov završni govor na kraju posebnoga nedjeljnog treninga i Lorena se s time slagala.

“Što čini preostalih petnaest posto?” upitala je Karla, sjetivši se svoga klimavog znanja matematike.

“Znanost”, objasnio je Rick. “Tehničke pojedinosti koje se odnose na razvijanje skupine mišića koji ti trebaju za svaku određenu disciplinu. Odgovarajuća hrana. Nešto malo fizike i cijela hrpa podataka iz anatomije.”

Počeo je zvučati previše ozbiljno za Karlin ukus.

“Ne brini se zato”, uvjeravala ju je Lorena. “To je Rickov posao. Ti se samo moraš držati programa koji ti je sastavio. Oh, da, i uživati dok izvodiš Jurčenka -odbaciti se unatrag od stola u jednome i pol saltu i doskočiti a da ne pomakneš noge ni za centimetar!”

“Ali ne još!” prekinuo ih je Rick uz cerekanje. “Karla, Jurčenko dolazi poslije - kad prođemo kroz cijeli program i tek nakon natjecanja u Denveru bit ćemo spremni da osvojimo cijeli svijet!”

Sada, dok je Benov srebrni automobil s pogonom na sva četiri kotača jurio zavojitom cestom natrag prema ranču, Karla je počela osjećati mučninu.

Što je to sa mnom? pitala se. Jutros sam bila tako nervozna zbog preskoka, a sad mi je zlo. Kao da sam bolesna. Što se događa?

Kad je Ben parkirao pokraj spremišta, Karla se drhtavih nogu iskobeljala iz automobila. Stvarno me je nešto spopalo, pomislila je.

Još uvijek u glavi čujem Rickov glas - "Dvadeset i pet koraka i zatim bum! Zalet prema odskočnoj dasci, premet unatrag na stolu..." Opsjednuta sam svakim i najmanjim detaljem i to me izluđuje!

Vani, u okruglom toru, Lee je radio sa ždrjebicom. Stavio joj je sedlo i, držeći noge u stremenu, plegao preko sedla dok je ždrjebica plaho hodala postrance po toru. Kad je Lee ugledao Bena i Karlu skočio je na tlo i poveo ždrjebicu prema njima.

"Šefova naredba", objasnio je. "G. Carroll želi ubrzati stvar, tako da Diamond može na stazu već početkom ljetne sezone." Karla je podigla ruku i pogladila konju čelo. "Je li moj tata pitao gdje sam?"

Lee je potvrdno kimnuo.

"Rekao sam mu da mislim da si otišla s Benom u grad na dodatni trening."

"Karla je stvarno zagrijana za tu gimnastiku", rekao je Ben. "Hej, Lee, nisam znao da joj je sada trener tvoj tata, zajedno s Lorenom."

Mladi je radnik samo mrgodno kimnuo glavom i otišao vodeći sa sobom ždrjebicu.

"Što li sam rekao?" čudio se Ben. "Pa rekao sam istinu, zar ne? Zar te nisam vidio kako iz gimnastičke dvorane izlaziš zajedno s Rickom Scottsdaleom?"

Vulkan još uvijek nije proradio.

Vikend i ponedjeljak su prošli bez drame koju je Karla očekivala - bez "kako nam možeš raditi iza leđa?" i slično te bez velike rasprave o temi škola nasuprot gimnastike.

"Što više truda uložiš, nagrada će biti veća", rekao joj je Rick na treningu u ponedjeljak nakon nastave. Radili su na vježbi u parteru, usredotočivši se na tri uzastopna salta, trostruki vijak i visoku ocjenu. "Na svoje bokove moraš misliti kao na os oko koje ćeš se okrenuti."

Karla je kimnula glavom.

"Razumijem."

"I vidim da si već umorna od moga govorenja." Rick je jako dobro opažao njezina raspoloženja. "Ti želiš raditi, a ne slušati lekcije."

"Tako je." Bila je zadovoljna svojom vježbom u parteru, osim jednog do dva sitna detalja. "Pitala sam se bih li mogla malo promijeniti neke pokrete - osobito u srednjem polaganom dijelu."

“Još jedno podizanje na jastučić stopala, možda nakon hoda na rukama?” predložio je Rick. “Pokušajmo.”

“Cijelu vježbu?”

Kimnuo je.

“Otpočetka, još samo jedanput.”

Neka bude dobro! rekla je u sebi Karla.

Čekala je da započne svirati glazba. I tada, u trenutku kad se počela kretati, osjetila je kako nestaje stres nakupljen u proteklih nekoliko dana. Sva se unijela u premete i poskoke, leteći preko dijagonale i izvodeći nevjerovatne škare, koristeći svu širinu strunjače.

Rick je stajao po strani, promatrao i kimao glavom. Izgledala je kao da uistinu pleše, sva unijeta u glazbu.

“Izvršno izvedeno, Karla!” rekao je kad je završila vježbu. Pozvao ju je da mu priđe. “Bez podizanja na jastučić stopala”, rekao joj je. “Bolje izgleda bez toga.”

“U redu.” Karla je zadihano stajala uz njega držeći ruke na bokovima, ali veoma zadovoljna svojom izvedbom.

“Slušaj”, nastavio je Rick. “Htio bih da razmislimo o Denveru.”

Karla je kimnula. Njezin je novi trener zvučao ozbiljno i napeto, kao i uvijek.

“Natjecanje će se održati za dvanaest dana. U natjecateljskom dijelu do šesnaest godina sudjelovat će gimnastičarke iz cijele države.”

Još je jednom kimnula.

“Htio bih da se natječeš s najboljima u državi - da budeš među prvima u ovome sportu.”

“Znam. I ja to želim.” Ovaj razgovor oči u oči opet je istaknuo važnost natjecanja. Karla je osjetila kako joj se grči želudac.

“To znači da se dotada moraš usredotočiti samo na trening. Nema kasnog lijeganja u krevet.”

“Da barem!” suho se nasmijala. “To uopće nije problem, Rick. Obećavam da ću se dobro naspavati radi ljepote!”

“Znači, spremna si dati sve od sebe?” upitao je.

Karla je duboko udahнула i potom kimnula.

“Izvršno!” rekao je. “To je ono što sam htio čuti.”

Kad se to napokon dogodilo, nije to bio nikakav vulkan kojega se Karla toliko užasavala. Nije bilo nikakvih eksplozija ni srdžbe, samo hladna odluka.

“Tvoja mama i ja smo razgovarali”, započeo je njezin otac. Napokon je i on sam došao pred gimnastičku dvoranu da je odveze kući. Sunce je zalazilo za planine, ostavljajući crni, nazubljeni horizont na tamnocrvenom nebu.

Karla je kriomice pogledala očevo lice. Njegov izraz koji je govorio “nemoj mi muljati” bio je ozbiljniji nego inače, glas prigušen od obuzdavanja osjećaja.

“Mamu je nazvao ravnatelj tvoje škole, Karl Mitchell. Rekao joj je za tvoje probleme u školi.”

“Žao mi je, tata. Pokušavam ispraviti fiziku, časna riječ!”

“Ne želim to sada slušati, Karla. Samo čuj što ti imam reći. Razgovarali su o problemima i mama je morala priznati da ti dobre ocjene nisu na prvome mjestu - nikad nisu ni bile. Kao što mu je objasnila, ne mogu svi učenici biti odlikaši.”

Kamo ovo vodi? Očekivala je još jednu veliku svađu, ali nije tako ispalo.

“Znali smo od samoga početka da nisi tip za učenje, Karla.” Njezin je otac skrenuo na blatnjavu cestu prema ranču. Nakon godina i godina vožnje istim putem, mogao je voziti tik uz rub litice, a da ih ne dovede u opasnost. “Kad si imala tri godine mogli smo te staviti na konja i odmah si znala kako se treba držati u sedlu. Ali da smo ti rekli da pet minuta sjediš i čitaš slikovnicu - nema šanse!”

“To je tvoja mama rekla ravnatelju. Nama ne smetaju tvoje ispodprosječne ocjene. Ali imamo osjećaj da mnogo vremena gubiš u školi, plus vožnja od četrdeset i pet minuta tamo i natrag, a nikad nećeš steći fakultetsku naobrazbu. Osim toga, na ranču nam je potrebna tvoja pomoć.”

Ovo je bio veoma dugačak govor za njezina oca. Automobil je opet skrenuo. Kužim! pomislila je Karla dok se vozilo naginjalo na stranu. Zazeblo ju je u srcu.

“I zato smo mama i ja razgovarali i nazvali Mitchella. Rekli smo mu da ćemo te što prije ispisati iz škole, to jest, krajem ovoga tjedna.”

“I što ćemo onda?” po vikala je Karla. Nagnula se naprijed i obje ruke naslonila na prašnjavu upravljačku ploču, dok je džip

poskakivao, a njezin se život okretao naglavce.

“Podučavat ćemo te kod kuće”, mirno je odvratio njezin otac.
“Odsad će za tvoje učenje biti zadužena mama. I tako će biti sve dok ne budeš dovoljno stara da prestaneš sa školovanjem.”

OSMO POGLAVLJE

Zaspala je u suzama. Probudila se plačući.

Ovom podučavanju kod kuće uopće nije cilj da dobijem bolje ocjene, razmišljala je dok je u tišini jela doručak, a njezini su majka i otac radili svoje uobičajene poslove na ranču. Kao prvo, kako će mama naći vremena da me podučava? Ne, ovo je sve samo zato da sami sebi olakšaju život, da još više radim za njih.

Kako se Karli činilo, ovo je posve sigurno bio način da je još više opterete poslovima pa je opet plakala dok ju je otac vozio u školu.

Čim je ušla u zgradu, Tanya je primijetila da su joj oči crvene i otečene. Povukla ju je u stranu.

“Mislim da je vrijeme da mi kažeš što se zbiva”, odlučno joj je rekla. Karla je odmahнула glavom.

“Ako budem o tomu govorila, raspast ću se.”

“Hajde, raspadni se. Ja ću biti tu da pokupim komadiće.”

“To stvarno nije pošteno.” Usne su joj drhtale, ali je uspjela suzdržati suze. “Ovo bi mi trebao biti najljepši dio života. Imam novog trenera. On misli da sam dovoljno dobra da sudjelujem na natjecanju u Denveru u klasi do šesnaest godina. Trebala bih biti u sedmome nebu!”

“Ali?” Tanya je odvučla Karlu u ženski WC da mogu biti na miru. “Što ne valja?”

“Ništa ne valja! Moji mama i tata - oni ne valjaju!”

“Znam. Katkad se i ja tako osjećam - evo, jutros, kad mi tata nije dopustio da stavim maškaru za školu. Natjerao me je da se operem i dođem ovako gola, nenašminkana!”

Karlin se zatomljeni smijeh pretvorio u šmrcaње.

“Podučavat će me kod kuće, počevši od sljedećeg tjedna”, izlanula je. “Ovoga petka ispisat će me iz škole.”

“Oh, moj Bože, Karla!” Tanya ju je uhvatila za ruku. “Hoću li te vidati? Mislim, hoćeš li još dolaziti na gimnastiku? Molim te, reci da hoćeš!”

“Ne znam”, priznala je Karla. “O tomu mi još nisu ništa rekli. A ja se previše bojim da pitam.”

“Ali, moraš doći. Što će reći Rick i Lorene? Oni ti neće dopustiti da prestaneš s treninzima. Previše si nadarena!”

“Hvala ti, Tanya.” Karla je otvorila hladnu vodu da opere lice i sabere se. “Nemoj nikome govoriti o ovome. U redu?”

Tanya je kimnula.

“Znaš ti mene - ni riječ neću reći!”

“Ne želim da me ogovaraju u školi. Htjela bih se u petak iskrasti odavde u tišini, da to ne bude na sva zvona.”

“Trešeš se!” rekla je Tanya. “Jesi li sigurna da si dobro?”

“Super sam”, rekla je Karla, visoko uzdignuvši glavu dok su prolazile hodnikom.

U srijedu je Karla imala posljednji sat fizike. Kad je sat završio, ostala je zadnja u razredu da preda svoje knjige.

Isprva je gospođica Hanson nije gledala u oči.

“Možeš ih ostaviti tu na polici”, rekla je okrenuvši joj leđa. Potom, kao daje malo razmislila, okrenula se k njoj. “Slušaj, Karla - nadam se da ja nisam razlog što su te tvoji roditelji odlučili ispisati iz škole.”

Karla je zauzela obrambeni položaj, isti onaj kojega se držala otkako je prije dva dana razgovarala s Tanyom.

“Ni slučajno, gospođice Hanson. Moji roditelji samo misle da će mi odsad nadalje bolje odgovarati podučavanje kod kuće. Nije to ništa strašno.”

“Dobro. Samo, mislim da se tako više nećeš moći družiti s prijateljima. Živiš tako daleko od grada i sve to.”

“U redu je. Imat ću više vremena da treniram ždrijepce. A jedino sam to i željela raditi nakon što završim školovanje.” Pustite me da izađem odavde prije nego što puknem, pomislila je Karla. Toliko je napora uložila u ovo pretvaranje, da joj se opet počelo tresti cijelo tijelo.

“Iskreno govoriš? Ja sam čula da se želiš baviti samo gimnastikom”, rekla je gospođica Hanson. “Hoćeš li ipak moći odlaziti na treninge kad ostaneš kod kuće?”

“Valjda hoću”, odvratila je Karla što je mogla nehajnije. “Ali gimnastika ne traje zauvijek, nije li tako? Budimo iskreni, gimnastika nije nešto čime se možete baviti cijeli svoj život!”

“Kako je Karli išlo danas?” upitala je Lorenu Ricka u srijedu nakon treninga na gredi. Karla je već bila odjurila daje Ben poveze kući.

“Nije baš najbolje”, slegnuo je ramenima. “No ova cura ima čeličnu volju. Natjera se da se usredotoči, čak i kad joj gore ne ide kako treba.”

Lorena ga je pažljivo slušala.

“Aha, ali bez obzira na njezinu snažnu volju, u zadnje se vrijeme nešto promijenilo. Kao da je manje ‘razigrana’, kako bi ti to rekao. Je li ti što rekla?”

Rick je odmahnuo glavom.

“Radili smo na njezinoj vježbi. Radila je sve ono što treba da se pripremi za Denver krajem idućeg tjedna. Nismo razgovarali.”

“Ali ipak nešto ne štima”, zamišljeno je rekla Lorena. “Prije si se sigurno mogao pouzdati u jedno - kad bi završila vježbu na spravama ili u parteru, uvijek bi imala osmijeh od uha do uha!”

Kada bi god kod kuće uhvatila nekoliko slobodnih minuta od rančerskih poslova, Karla bi radila na programu vježbi koje je za nju sastavio Rick kako bi ojačala gornji dio tijela. Posljednji tjedan u školi provela je kao i obično i samo je Tanya znala njezinu tajnu. U petak je po posljednji put prošla kroz školska vrata.

“Tako ćeš mi nedostajati!” provalili su osjećaji iz Tanye dok su zajedno hodale gradom. “Nebesa, idemo zajedno u školu od šeste godine!”

“I ti ćeš meni nedostajati”, priznala je Karla. Želudac joj se zgrčio, osjećala se čudno, mozak joj nije radio kako treba - ništa se nije uklapalo i ništa nije imalo smisla.

Je li ovo stvarno to? Kakav će odsad nadalje biti njezin život?

“Ali, vidjet ćemo se sutra na gimnastici?” tjeskobno je upitala Tanya. “Reci da ćeš doći!”

Karla je osjetila vrtoglavicu kad je kimnula glavom i oprostila se. O toj temi još uvijek nije razgovarala sa svojimima.

“Eno mi mame, čeka me pred bankom. Moram ići, Tanya. Vidimo se poslije - bok!”

“Jesi li predala sve svoje knjige?” upitala ju je Beth dok su se vozile kući.

Karla je potvrdno kimnula.

“I oprostila si se od svih? Karla, jesi li se zahvalila učiteljima? Nadam se da jesi. Napokon, ova odluka da te podučavamo kod kuće nema nikakve veze s kvalitetom njihova podučavanja. Trudili su se oko tebe pa ne bih htjela da budeš nezahvalna.”

Nezadovoljna onime što je govorila njezina majka, Karla je samo zurila kroz prozor dok su prolazili uz naselje s prikolicama na rubu grada.

“Napisala sam program za kućno podučavanje prikladan za tvoju dob”, nastavila je Beth. “Počet ćemo u ponedjeljak. Naći ću malo slobodnog vremena i moći ćemo odmah započeti.”

“Kako god”, uzdahnula je Karla. Nije željela o tome razgovarati - o tome kako će Trostruki X od sada biti cijeli njezin svijet, kako je njezina budućnost zapisana u kamenu - s podučavanjem na dnu popisa, ispod čišćenja izmeta i tovarjenja bala sijena, možda čak i treniranja sa ždrijepcima ako joj se posreći i ako njezin otac, jednom u milijun godina, bude dobre volje.

A gdje se u sve to uklapa njezina gimnastika i natjecanje u Denveru?

Beth je pogledala svoju šutljivu kćer.

“Znaš, tata i ja smo uvjereni da je ovo ispravno”, uporno je nastavljala. “Sjećaš se Lukea Colesa? Njegovi ga roditelji podučavaju kod kuće još od njegove desete godine. Misle da im je prilično uspjelo. I Hayden Meakin, tamo s ranča Blue Mountain. Iduće godine ide u koledž, a cijeli su je život podučavali kod kuće.”

Karla je zatvorila oči. Probudit ću se i vidjeti da je sve ovo samo ružan san! molila je. Neka sve bude onako kako je prije bilo!

Rano sljedećeg jutra, Lee je zakucao na vrata njihove kuće.

Karla je otvorila vrata. Jedva da je spavala i jela cijela dva dana. Rickov popis jela bio je pričvršćen za stražnji dio ladice u njezinoj sobi.

“I, kako ti se čini tvoj prvi dan slobode?” upitao je Lee. “Čuo sam da za tebe nema više škole!”

“Istina je”, progundala je. “Osjećam se čudno.”

“Hej, ideš sa mnom u grad?” upitao je pomoćni radnik na ranču. “Moram podići popravljene uzde i sebi kupiti nove mamuze. Krećem za deset minuta.”

“Ne, hvala”, rekla mu je Karla. “Danas ne idem ni na trening. Nije mi dobro.”

“To i sam vidim.” Lee je proučavao njezino blijedo lice i crvenilom obrubljene oči. “Što je?”

“Moj želudac - ne osjećam se dobro.”

“Uh! Žao mi je što to čujem. Jesi li nazvala moga tatu?”

Odmahnula je glavom.

“Možeš li ti umjesto mene? Molim te. Slušaj, moram ići.”

“Kamo?” Lee se zabrinuo. Karla nije nikad bila bolesna. Zapravo je bila najzdravije dijete koje je ikada vidio.

“Natrag u krevet”, prošaptala je, zatvorila vrata i odvušla se gore uz stubište.

“Karla, Rick Scottsdale je na telefonu!” povikala je Beth pola sata nakon Leejeve posjete. “Ja imam puno posla s doručkom. Možeš li sići i razgovarati s njim?”

To je bila posljednja stvar na svijetu koju je Karla željela učiniti. Radije bi se zavukla pod kamen i nikad više ne izašla, bez ikakvih suočavanja i izbjegavajući sve i svakoga. No Rick je i dalje bio na telefonu i zahtijevao je odgovore.

“Bok”, slabašno je promucala u slušalicu.

“Bok”, Karla. Lee mi kaže da si bolesna.”

“Da, žao mi je, Rick. Danas neću doći.”

“Jesi li zvala liječnika?”

“Nisam. Boli me želudac. Brzo će mi biti bolje.”

Nastala je stanka.

“Dakle, u čemu je pravi problem?” upitao je Rick. “Što mi tajiš?”

“Ništa - stvarno ništa!”

Još jedna stanka.

“Lee mi je rekao i da su te tvoji ispisali iz škole.”

Dubok udah.

“Da, tako je.”

I potom, pravo u glavu:

“Pa kako ćeš onda dolaziti u grad na treninge?”

Tišina.

“Karla? Jesi li dobro? Mi smo tim - ti, Lorena i ja. Trebala si nam reći. Slušaj, sredit ćemo ovo. Ne dopusti da te to svlada, u redu?”

Potvrdno kimanje glavom koje Rick nije mogao vidjeti. Suze su se počele slijevati niz njezine obraze.

“Drži se, Karla. Razgovarat ću s Lorenom. Nakon jutarnjeg treninga odvest ćemo se na ranč i sjesti da porazgovaramo s tvojima. Jesi li me čula? Nastavit ćemo te trenirati, bez obzira na to što se dogodilo. Samo se drži toga - u redu?!”

DEVETO POGLAVLJE

Rickove su riječi umirile Karlu. Ona je bila dio tima. Nije bila sama.

“Hej, kako bi bilo da se obučeš?” Njezin je otac prolazio kroz kuću i zamijetio da je još uvijek u pidžami. “Benu je potrebna pomoć u koralu.”

Nije pitao: Zašto nisi u gradu na treningu? Ili: Jesi li dobro?

“Doći ću”, obećala je i otišla na kat da se presvuče. Čak je uspjela pojesti zalogaj doručka.

“Zakasnila si”, prigovorio je Don kad je došla. “Jahači su već otišli prema jezeru Sawtooth. Mogu ti reći da je Ben imao pune ruke posla.”

Osjećajući svu silinu očeva predbacivanja, Karla se zavukla u spremište, promatrala sat i odbrojavala minute do dolaska Ricka i Lorene.

“Ručak!” objavila je Beth netom prije podneva.

Jahači su se vratili u koral i privezivali konje, zadovoljni svojim jutarnjim jahanjem.

Karla je na silu pojela sendvič s piletinom i opet provjeravala sat, a potom pogledavala kroz prozor kad će ugledati Rickov automobil na strmom prilazu kuće.

No jedini automobil koji je dizao prašinu na cesti pripadao je Leeju. Vozio je prebrzo i zaustavio se uz škripu pokraj spremišta, ne obazirući se na Karla koja je izjurila iz kuće da ga dočeka.

“Lee!” zazvala ga je.

No on nije zastao. Umjesto toga, odlučnim je korakom otišao u spavaonicu i zalupio vrata za sobom.

A Karla je iz minute u minutu bivala sve napetija. Prošao je još jedan sat, a njezini se treneri još uvijek nisu pojavili.

Rick mi nije trebao obećati ono što ne može učiniti, gundala je u sebi. Čini se da je razgovarao s Lorenom i da se ona nije složila s njegovim prijedlogom. Rekla mu je da me pusti na miru - kako će me trenirati kad ne mogu doći u grad!

Dan je započela u najcrnjem raspoloženju. Rickovo obećanje ju je malo oraspoložilo. A sad je opet bila potištena, na samome tlu.

“Htjela bih nastaviti trenirati gimnastiku”, rekla je Diamond dok je ždrjebica stajala kraj hranilišta i žvakala zob. “Stvarno želim! Znam da može biti zastrašujuće i da treba jako naporno raditi, pogotovo s Rickom koji me muči sa svim onim tehničkim stvarima. Ali to je ono što želim raditi!”

I tada je ugledala sebe - gibak i mršav lik koji trči prema odskočnoj dasci, odbacuje se od stola i okreće se u zraku. Kako se njiše poput klatna na jednoj pa na drugoj prečki razboja, otpušta se i opet hvata, okreće i opet njiše.

“Ja to dobro radim!” rekla je nezainteresiranoj ždrjebici. “Kad sam gore na gredi, držim stopostotnu ravnotežu - mirna sam kao kamen. Kad vježbam u parteru, skačem, okrećem se i letim poput ptice!” Ne želim prestati, govorila je u sebi, osjećajući kako joj se vraća samopouzdanje pred kojim uzmiče sva njezina tuga. Želim ići u Denver, želim se natjecati i želim pobijediti!

* * *

“Karla? Ja sam - Lorena.”

Telefon je zazvonio u tri sata poslijepodne toga dana. Karlina ga je majka prespojila iz kuće u spremište gdje je Karla preuzela poziv u malom i zatrpanom uredu prepunom prašnjavih papira i komada razbijene konjske opreme.

“Što se dogodilo?” zahtijevala je Karla odgovor. “Zbog čega niste vi i Rick došli na ranč?”

“Zato te i zovem.” Lorena je zvučala kao da oklijeva. “Dogodilo se nešto loše.”

“U redu je, ne morate mi govoriti”, prekinula ju je Karla dok joj je u glavi bubnjalo od razočaranja. “Vas ste dvoje razgovarali i zaključili da je previše zamršeno da nastavim trening. U redu je, preživjet ću.”

“Ne, Karla - slušaj!”

“Kao što sam već rekla, preživjet ću. Ne morate mi objašnjavati.”

“Ne radi se o tome!” odlučno je rekla Lorena. “Daj me samo poslušaj. Nešto je iskrsnulo, nešto s Rickom. Još uvijek ne mogu vjerovati!”

“S Rickom!” Karla se zabrinula. “Što mu se dogodilo? Je li on dobro?”

“Da, dobro je”, uvjerala ju je Lorena. “Nije ozlijeđen, bolestan ni išta slično. No trenutačno je u veoma teškoj situaciji. Posjetila sam ga i on mi je rekao da bih ti trebala reći što se dogodilo.”

“Gdje ste ga posjetili?” upitala je Karla. Velika crna muha zujala je na prozoru ureda, pokušavajući izaći van. “Što mi to morate reći?”

“Moraš sjesti”, upozorila ju je Lorena. “Dobro, Karla, drži se - Rick je u zatvoru. Šerif ga je uhitio.”

“Šalite se!” prodahtala je Karla. “Lorena, recite mi daje to samo šala.”

“Slušaj. Vidjeli su Ricka kad se dovezao na benzinsku crpku kraj trgovačkog centra. Bilo je oko jedanaest sati, netom nakon što smo on i ja razgovarali i odlučili otići na Trostruki X. Rick je rekao da mora uzeti gorivo. Namjeravao je napuniti spremnik dok ja završim s treningom. To je, očito, i učinio, a zatim je krenuo unutra kupiti novine.

Samo, prema onome što je rekao prodavač, on uopće nije namjeravao kupiti novine. Taj je čovjek rekao šerifu da mu je Rick pokušao skrenuti pažnju nekom suludom pričom i da je, kad mu je on okrenuo leđa, posegnuo u blagajnu i ukrao oko tisuću dolara. Kaže da je istrčao iz trgovine i da je tamo ostavio svoj automobil!”

“To nema nikakva smisla!” rekla je Karla. Muha je krenula pravo na nju pa ju je otjerala rukom. “Rick to ne bi učinio!”

“Znam. No prodavač je, iako se tek zaposlio, dao šerifu precizan opis koji odgovara Ricku. Osim toga, njegov je automobil još uvijek tamo.” Lorena je završila s izlaganjem činjenica i potom uzdahnula. “Ako je to istina, ako je Rick stvarno bez novca, zašto nije došao k meni? Ja bih mu ga posudila bez problema.”

“Znam, znam”, Karla je još uvijek osjećala vrtoglavicu. “Što će sada biti, Lorena?”

“Čini se da imaju dovoljno dokaza da optuže Ricka za krađu.”

“Ali, ne smiju - Rick to ne bi učinio!”

“Žao mi je, Karla, ali tako stoje stvari.” Lorena je pričekala nekoliko trenutaka. “Slišaj, ako hoćeš, ja ipak mogu doći na ranč i porazgovarati s tvojima. Mogu doći sama i objasniti tvojim roditeljima neke stvari.”

“Ne”, brzo je odvratila Karla. “Ne, hvala vam Lorena. Nema nikakve svrhe.”

“Sigurna si?”

“Da, mislim reći, ako je Rick u zatvoru i ako je kriv, ja sam ostala bez glavnog trenera.”

“Znam - stvarno mi je žao!”

Karla je duboko udahнула da se pribere.

“U redu je, Lorena. I, slušajte, znam da ovo nije ništa prema onome što sada prolazi Rick. Ali, bez njega kao trenera, nema nikakve šanse da sljedećeg tjedna stignem u Denver!”

Ostatak toga toplog poslijepodneva Karla je provela omamljena od potištenosti. Nešto prije pet sati naletjela je na Leeja u praznome koralu.

Naslanjao se na vrata štaglja držeći oborenu glavu, tako da mu je lice skrivao šešir. Izgledao je kao da se bliži smak svijeta.

Prišla mu je.

“Jesi li čuo novosti?” tiho je upitala.

Lee ju je pogledao i kimnuo glavom.

“Nazvala me je Lorena i rekla mi gdje je tata završio.”

“Pa to je strašno!” rekla je Karla.

“Da. Brinuo sam se za njega, ali mi nije bilo ni na kraj pameti da će ovako završiti.”

“Ne to, mislila sam reći da ne vjerujem u to. Sigurno je riječ o nekoj pogrešci.”

“Zvučiš kao moj tata”, uzdahnuo je Lee. “Upravo to stalno ponavlja šerifu - radi se o grešci, on to nije učinio, bla-bla! Ali, po onome što sam čuo, uhvatili su ga na djelu.”

“Lee, to je grozno...”

“Tako sam se razočarao”, priznao je mladi radnik glasom tek nešto jačim od šapata. “Nadao sam se da će preseljenje u Colorado biti novi početak za njega, a pogledaj sad.”

“Prestani!” Karla nije željela više slušati. Natjerala je Leeja da uđe u štagalj, da bi mogli biti nasamo. “Ako tvoj tata kaže da nije kriv, ja mu vjerujem. I ti bi trebao jer si mu sin! Nikad prije nije učinio takvo nešto, zar ne?”

Lee je odmahnuo glavom.

“Možda je i napravio hrpu ludosti, ali nikad nije bio nepošten niti je imao problema sa zakonom.”

“Zašto bi onda započeo sada?” prigovorila je Karla. “Sada kad je odlučio da će me odvesti na natjecanje i pretvoriti u zvijezdu kakvu je oduvijek htio otkriti? I sam si rekao da mu je to oduvijek bila velika želja.”

“Jesam.” Lee se namrštio. Mali bljesak nade pojavio se u njegovim očima. “Znaš, možda je to ipak neka zabuna...”

“Naravno da je zabuna! Dobro, znači, jako si uznemiren zbog Ricka”, priznala je Karla. “Ali ne bi bio toliko zabrinut da ti nije stalo do njega, a ja sam sigurna da je i njemu stalo do tebe. Vas se dvojica jako volite, iako to ne pokazujete... Hej, što ja to govorim!”

“Što je?” Lee je zapanjeno prodrmao Karlino rame.

“Daj, što ti je?”

“Upravo sam nešto shvatila. Ti - ti uvijek misliš negativno o svome tati. Kad si došao danas u podne, zalupio si vratima i nisi htio ni s kim razgovarati. Da nisi u gradu naletio na Ricka?”

“Što ako jesam?” upitao je Lee. “To mu nimalo neće pomoći s tim uhićenjem. Držimo se onoga što je važno.”

“Ali, upravo je to važno!” usprotivila se Karla. “Vas ste se dvojica sreli netom prije nego što si se vratio na ranč, nije li tako?”

“Jest. Pa?”

“Pa, kad je to bilo - možeš li se sjetiti?”

“Okolo jedanaest, možda jedanaest i petnaest. Naletio sam na njega na glavnoj ulici, ispred Anniene pekarnice, ali me samo otpilio - rekao je da mora ići i natočiti gorivo, ali se nije mogao sjetiti gdje je parkirao auto pa nije imao vremena za razgovor. Uvijek ista stara priča.”

“A ti si ovamo stigao u podne.” Koliko je Karla mogla vidjeti, sve se uklapalo. “Slušaj, Lee, Lorena mi je rekla da se pljačka dogodila upravo tada - u vrijeme kad si vidio svoga tatu da traži automobil!”

Lee je zurio u nju.

“Jesi li sigurna?”

“Sto posto!” povikala je, uhvatila ga za ruku i povukla van u dvorište. “A bit će i svjedoka iz pekarnice koji će to potvrditi. Dođi, Lee, moramo ići!”

“Društvo, možete ga posjetiti”, rekao je šerif Leeju i Loreni. “Ali nemojte prigovarati što ću ostaviti otvorena vrata da mogu prisluškovati. A ti ćeš ostati sa mnom ovdje u uredu”, obratio se Karli.

Lee i Karla odvezli su se u grad. Najprije su pokupili Lorenu, a potom krenuli u gradski zatvor.

“Ali i ja želim vidjeti Ricka!” usprotivila se Karla.

“Sjedni!” rekao joj je šerif.

I tako je sjela. Promatrala je kako Lorena i Lee prolaze kroz vrata u drugu prostoriju. Kroz otvorena je vrata mogla vidjeti željezne rešetke koje su dijelile prostor za zatvorenike i njihove posjetitelje. Karla je zadrhtala na pomisao da je iza njih zaključan Rick.

“U redu, Rick.” Lorena je započela bez okolišanja. “Što se točno dogodilo jutros, nakon što si otišao od mene kupiti gorivo?”

“Nisam ni stigao do benzinske crpke”, rekao joj je. “Izašao sam na parkiralište, na mjesto gdje sam parkirao, ali automobil nije bio tamo. Nekoliko sam trenutaka bio uvjeren da sam poludio.”

Držeći načuljene uši, Karla je kradomice pogledala šerifa koji je sjedio i olovkom kuckao po stolu.

“Ne možeš samo tako izmišljati!” rekao joj je šerif i cinično namignuo. Imao je pedesetak godina, blijedo, naborano lice i umoran izraz koji je govorio da se suviše dugo bavi ovim poslom.

“Što je bilo dalje?” požurivala je Lorena Ricka.

“Pomislio sam da sam krivo zapamtio - da sam automobil ostavio pred svojom kućom i pješice otišao do gimnastičke dvorane. Nisam bio siguran - pomislio sam da sam možda na trenutak posenilio. I zato sam se uputio glavnom ulicom.”

“Gdje si nabasao na mene”, dodao je Lee. “I otpilio me.”

Šerifova se olovka zaustavila u zraku. Izraz lica postao mu je budniji.

“Tako je!” potvrdio je Rick. “Ali nisam našao auto, Lee, kunem ti se. Nije bio ni ispred moje kuće pa sam opet otrčao do parkirališta gimnastičke dvorane da još jednom provjerim, ali nije bio ni tamo.”

“Da ga nije netko ukrao?” brzo je zapitala Lorena. “Mislim da se tako moglo dogoditi, Rick - da je onaj tko je opljačkao benzinsku crpku najprije ukrao tvoj automobil.”

“Uh!” šerif je izgledao poput psa tragača s načuljenim ušima. “To bi objasnilo zbog čega je auto ostavljen ondje - da Scottsdale ispadne

kriv.”

“... vjerojatno je bilo tako”, nesigurno je govorio Rick. “Jedino u što sam sto posto siguran jest da nikako nisam dovezao automobil do benzinske crpke. Nisam ukrao onaj novac!”

“A Lee je ovdje da to i dokaže”, rekla je Lorena. “Šerife, slušate li vi ovo?” povikala je kroz vrata. “Jeste li sve zapisali?”

“Da, tata, bio si sa mnom!” glasno je obznanio Lee. “Ja sam tvoj alibi!”

DESETO POGLAVLJE

“Ispostavilo se da je u krađu bio umiješan momak koji radi na benzinskoj”, objašnjavao je Lee, Donu i Beth Carroll na ranču.

Vijesti o uhićenju i naknadnom puštanju Ricka Scottsdalea raširile su se poput velikog požara po malome gradu. Sad, u kasnu subotnju večer, Lee je svome šefu pričao cijelu priču dok je Karla nestrpljivo stajala na vratima.

Vani u dvorištu njezina su dva trenera sjedila i čekala u Loreninu automobilu, iako Karlini roditelji još uvijek nisu znali da su ih posjetili Rick i Lorena.

“Službenik i momak koji je stvarno izveo krađu sve su zajedno isplanirali. Namjestili su mome tati jer je izgledao kao laka meta - pridošlica u gradu, lutalica koji izgleda kao da su mu potonuli svi brodovi. Nisu znali da je već stekao mnogo prijatelja. I tako je jedan ukrao njegov auto i odvezao ga na benzinsku crpku. Službenik je okrivio moga tatu i dao šerifu njegov opis. Automobil je ostao tamo kao dokaz.”

“Gadan trik”, progundao je Don. “Koliko je trebalo šerifu Perryju da iz te dvojice iscijedi cijelu priču?”

“Otprilike šezdeset sekundi”, nacerio se Lee. “Sve su priznali kad je zakucao na vrata njihove sobe u motelu i pokazao im nalog za pretres. Ukradeni novac bio je sakriven iza noćnog ormarića.”

“Hvala nebesima”, uzdahnula je Beth. “A ti si bio pravi junak, Lee. Samo si ušetao i dao alibi svome tati.”

“Da budem iskren, treba zahvaliti Karli”, priznao je. “Ona je sastavila sve dijelove i došla do objašnjenja što se zapravo dogodilo. Moj tata i ja joj stvarno želimo zahvaliti.”

Moj tata i ja. Karli su se veoma svidjele te male riječi koje su izašle iz Leejevih usta.

“Moj tata i ja ti mnogo dugujemo”, rekao joj je dok su se vozili na ranč u suton. “Moj tata i ja namjeravamo otići na odmor kad slučaj završi na sudu i kad ta dvojica budu iza rešetaka.” Moj tata i ja.

“Znači, sad se možeš prestati brinuti i stvarno uživati u vremenu provedenom s ocem”, rekla mu je. “Sretan završetak.”

Bila je potrebna kriza da se to dogodi, a sada kad je Karla promatrala Leejevo opušteno i sretno lice, znala je da se isplatilo.

Beth je izgledala kao da o nečemu duboko razmišlja i bori se s osjećajima koje nije mogla pretočiti u riječi.

“Što kažete na kavu?” žustro je rekla kad je Lee završio svoju priču.

“Možeš li skuhati malo više, i za Lorenu i Ricka?” presrela je Karla majku na putu u kuhinju. “Čekaju vani u automobilu.”

“Karla, gdje ti je bila pamet?” Na vidjelo je izašao majčin dobar odgoj. “Zbog čega su vani u mraku? Reci im da uđu!”

“Da, zbog čega su došli?” ponovio je otac otvarajući vrata da posjetitelji mogu ući.

Karli je zastalo srce. Tres! zalupila su vrata automobila. Zvukovi koraka preko dvorišta.

Don je ispružio Ricku ruku.

“Sigurno ste ponosni na svoga sina.”

“I vi na svoju kćer”, odvratio je Rick. “Imate izvanrednu kćer, Don. Da nema Karle, ja bio još uvijek bio iza rešetaka!” Dosta s tim roditeljskim hvaljenjem! Karlina se nervoza povećavala iz sekunde u sekundu. Prijedite već jednom na posao, molim vas!

“Lorene, uđi. Kakvu kavu volite?” upitala je Beth, vrativši se s punim poslužavnikom. “Karla, tebi sam skuhala vruću čokoladu. Sjednite svi, molim vas. Opustite se.”

I tako su utonuli u kožnate naslonjače dok su svjetiljke oko njih bacale mekane sjene na zidne slike i tepihe od životinjskih koža na podu.

“Beth, moramo malo porazgovarati o budućnosti tvoje kćeri”, započela je Lorena. “U ovome trenutku nad Karlom visi jedan golemi upitnik.”

Bum-bum-bum! Karla je mogla osjetiti kako joj srce pumpa krv.

“Da?” Beth se pomalo iznenađeno okrenula prema Karli. “Stvarno?” upitala ju je.

Karla nije mogla odgovoriti. Pustila je da Lorena i Rick odgovore na pitanje.

“Stvar je u tomu što je Karla izvanredna gimnastičarka”, rekao je Rick Donu i Beth. “Ima nevjerojatan talent - nešto što trener poput mene nalazi jednom do dvaput u svome životu.”

Bum-bum, sve brže i brže. Karla je stisnula šake.

“Hej, Karla, to je lijepo čuti”, rekao je Don.

“Talent poput njezina treba brižno njegovati.” Lorena je uporno nastavljala dalje. “Moramo se s vama dogovoriti kako će Karla dalje, a to znači osnovne stvari, primjerice, kako će u grad na treninge sada kad više ne pohađa školu.”

Prijelomni trenutak! Karlino je srce gotovo probilo rebra, tako je snažno kucalo.

“O tomu još nismo razgovarali”, polako je rekao Don. “Karla, nisi nam ništa rekla o tome.”

Odmahnula je glavom.

“Bili ste jako zaposleni, a ja sam se bojala da nećete pristati”, priznala je. “Bila sam sva smušena. Žao mi je.”

“Nisi ti ta koja treba žaliti”, promrmljao je njezin otac zamišljeno.

“Zanima me jeste li, kada ste donijeli odluku o podučavanju kod kuće, razmislili o svim aspektima?” tiho je rekla Lorena.

Don je pogledao Beth.

“Posve sigurno nismo uzeli u obzir gimnastiku”, priznao je.

“A ja nisam dobro proračunala vrijeme koje moram utrošiti na podučavanje”, nadodala je Beth. “Sada, kad malo bolje pogedam program, mislim da to nadilazi moje sposobnosti!”

Karla je pogledavala čas majku, čas oca. Isprva nije mogla shvatiti ono što čuje. Zar ovo ne zvuči kao da se njezini roditelji povlače?

“Znači, odgovaralo bi ti da se Karla opet vrati u školu?” provjeravao je Don svoju ženu.

“Ako se ti s time slažeš”, kimnula je Beth.

“U redu, onda je to sređeno. Nazvat ću školu odmah u ponedjeljak.”

“Super!” izustila je presretna Karla ovu otrcanu i jadnu riječ. Ali nijedna druga nije joj padala na pamet za čudo koje se upravo dogodilo.

“Onda, kakav je odgovor na drugo važno pitanje?” izravno je zapitala Lorena. “Hoće li Karla nastaviti s treningom gimnastike?”

Don Carroll je pogledao svoju ženu.

“Karla, posjeduješ izvanredan talent!” rekla je Beth kad je napokon shvatila da je njezina kći nešto posebno. “Hej, zašto nam nisi rekla koliko si dobra?”

“Zato što je ona skromno dijete koje ne ide naokolo i hvali se na sva usta”, dometnuo je Don i okrenuo se prema Karli. “Tako je, zar nije?”

Tako smo te odgojili.”

Potvrдно je kimnula.

“Ali ste znali koliko volim gimnastiku, da živim za nju. To ste znali.”

Njezini su roditelji tiho potvrdili. Da, znali su. Sjećali su se koliko je voljela preskakivati namještaj i izvoditi kolute dok je još bila malo dijete. Sjećali su se koliko je vremena uspjela hodati na rukama kad je imala samo pet godina, izvoditi zvijezde na travnjaku i dubiti na glavi u štaglju sa sijenom.

“Dakle, dušo, možeš nastaviti sa svojim treningom”, odlučno je rekao njezin otac. “Uskladit ćemo to nekako s tvojim školskim obvezama i poslovima na farmi, nema problema.”

“To!” Karla je poskočila sa svoje stolice i šakom udarila zrak. Potom je opet sjela uz glasan uzdah.

“I, slušaj, Karla”, nastavila je Lorene. “Rick i ja smo razgovarali na putu ovamo. Zadnjih nekoliko tjedana vidjeli smo dovoljno da znamo kako moramo malo olabaviti i pustiti te da uživaš u onome što radiš. Nećemo te zatrpavati s onim silnim tehničkim pojedinostima.”

“Osobito ja”, složio se Rick. “Uvijek se zapetljam u detaljima. Ne vidim širu sliku, što bi ti mogao reći i Lee.”

Lee se nacerio.

“Kao što Karla to već zna,” objašnjavao je Donu i Beth, “moj tata je malo opsjednut svojim poslom. Oduvijek je bio.”

“Ali sada učim kako da ne budem”, uvjeravao ga je Rick.

“I stvarno je dobar”, nadodala je Lorena. “Najbolji trener u okolici.”

Nastala je kratka stanka i sve su oči bile uprte u Karlu dok je svatko od njih donosio svoje zaključke.

“Znam što znači preozbiljno shvaćati svoj posao”, priznao je Don nakon nekog vremena. “Postaneš sasvim slijep za najvažnije stvari koje su ti pod samim nosom - kao što je obitelj i to koliko je voliš.” Reci to još jedanput, tata! Karla nije mogla vjerovati svojim ušima.

“Voliš svoju obitelj i svakoga uzimaš zdravo za gotovo”, nastavio je Don. “Očekuješ previše.”

Na to je zaplakala Beth, ne Karla, iako je napokon osjetila kako se u njezinu srcu tope oštri šiljci leda.

“Nama treba biti žao, Karla, ne tebi”, šmrkala je Beth. “Ne tebi.”

“Ne plači, mama. Sve je u redu”, saptala joj je Karla.

“Dakle, Karla, morat ćeš naporno raditi s nama i ujedno se zabavljati”, objavila je Lorene, vidjevši da je vrijeme za odlazak. Ustala je i žurno krenula prema vratima.

“Bit ćemo spremni za Denver”, obećao je Rick. “Počinjemo sutra ujutro da nadoknadimo izgubljeno vrijeme.”

“Sutra u devet!” složila se Karla. “Doći ću!”

“A ja ću te odvesti!” povikali su uglas Lee, Beth i Don.

“Što te čini sretnom?”

Bilo je to najvažnije pitanje koje je Rick ikada postavio Karli, iako su poslije surađivali šest godina, sudjelujući na državnim i međunarodnim natjecanjima.

Divlja rijeka i snijegom prekrivene planine. Crveni zmaj koji lebdi u zraku.

Sad se sjetila tih slika dok je čekala na početak svoje vježbe u parteru, zadovoljna ocjenama koje je već dobila za preskok, dvovisinski razboj i gredu.

Sportska dvorana u predgrađu Denvera bila je najveća koju je dotad vidjela u životu - lica majke, oca i Leeja bila su samo male mrlje u publici na udaljenom kraju gledališta.

“Trudila si se za ovo i sad pokaži sucima što sve možeš”, rekao joj je otac prije završne vježbe.

Majka joj je stisnula ruku i opet zaplakala.

“Naprijed, curo!” ohrabrio ju je Lee.

Sad je Karla bila samo sitan lik u plavosrebnom trikou, pod golemom dobro osvijetljenom kupolom. Tamna joj je kosa bila svezana u konjski rep, ruke je držala uz tijelo, glavu visoko uzdignutu.

Ovdje sam! pomislila je. Ovo sam ja - Karla Carroll. Uspjela sam!

Započela je njezina glazba.

Zvučala je poput potoka koji žubori preko kamenja, poput kapljica vode koje prskaju i svjetlucaju se na čistome zraku.

Napravila je niz uzastopnih premeta. Skakala je više nego ikad prije. Valovito pomicanje tijela bilo je gipko i vijugavo, poput vrbinih grana na vjetru.

Potom je promijenila smjer, poskakujući i okrećući se na strunjači u savršenom ritmu, čekajući na duboke tonove violončela s kojima će

započeti niz od usporenih pokreta, poput orla koji lebdi nebom, poput tihe jeke koja odjekuje planinskom nizinom.

Živjela je za svaki taj trenutak, bila u svome elementu, okretala se, obrtala i prebacivala te uzela zalet za trostruki vijak visoko u zraku, u trenutku čiste sreće zbog toga što sve može učiniti sa svojim tijelom.

Karla je čekala na ocjene sudaca. Lorena joj je sjedila s jedne strane, Rick s druge.

Svi su natjecatelji započeli vježbu sa startnom ocjenom 9. Suci će skinuti bodove za svaku grešku i slabost, a dodati za težinu. Najveća je ocjena bila 10.

“Karla Carroll - vidjeli smo izvrsno kretanje u svim smjerovima”, rekao je jedan od sudaca tijekom njihova vijećanja.

“Glatko izvedena povezana salta” primijetio je drugi. “I stvarno je pokazala svoju osobnost u vježbi.”

Još uvijek ne znajući rezultat, Lorena je zagrlila Karlu i prekrížila palčeve.

Rick nije nimalo sumnjao. U vježbu je dodao dva elementa težine “D” i jedan težine “E”. Nijedna druga natjecateljica nije to imala. No, ipak, nikad se ne može predvidjeti kako će suci reagirati.

Napokon su dignuli svoje ocjene i upalio se divovski semafor.

10, 10, 10... Karla je gledala niz brojki.

Rick i Lorena poskočili su sa svojih sjedala. Dvorana je odzvanjala od burnog pljeska publike.

Savršene desetke!

“Čestitamo, Karla”, objavio je glas sa zvučnika. “Rođena je nova zvijezda!”

Kraj

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[1. poglavlje](#)

[2. poglavlje](#)

[3. poglavlje](#)

[4. poglavlje](#)

[5. poglavlje](#)

[6. poglavlje](#)

[7. poglavlje](#)

[8. poglavlje](#)

[9. poglavlje](#)

[10. poglavlje](#)